

Daniel Silva

Anglický špion

ANGLICKÝ
ŠPION

Daniel Silva

ANGLICKÝ
ŠPION

Český název: Anglický špion

Název anglického originálu: The English Spy

Autor: Daniel Silva

Překlad: Marek Drda

První vydání: Harper, *An Imprint of* HarperCollins Publishers, 2015

Grafika obálky: Madgrafik

Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

Jazyková korektura: Ivana Čejková

© 2015 by Daniel Silva

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA, 2016.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: © 2013 by Peter Zelei / Getty Images

Foto autora: © 2004 by John Earle

Mapa: © 2015 by Springer Cartographics LLC

(Česká úprava: Jiří Chodil)

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-2802-2 (ePub)

ISBN: 978-83-276-2803-9 (mobi)

ISBN: 978-83-276-2804-6 (pdf)

*Věnováno Betsy a Andymu Lackovým.
A jako vždy mojí ženě Jamie
a našim dětem Lily a Nicholasovi.*

*Když si někdo něco zaškrtně tužkou a potom to vygumuje,
má se přesvědčit, že tu čáru zcela vymazal. Neboť jestliže se má
zachovat nějaké tajemství, žádná opatrnost není dost velká.*

GRAHAM GREENE, *Ministerstvo strachu*
(Přeložil Jiří Valja, vydala Euromedia Group k.s. –
Knížní klub, v Praze, 2006. Poznámka překladatele)

Dost bylo slzí, teď budu myslet na pomstu.

MARIE STUARTOVNA

PRVNÍ ČÁST

PRINCEZNINA SMRT

Nebýt toho, že Pavouk Barnes dva dny před tím, než měla *Aurora* vyplout, navázal večer u Eddieho na pijatyku z předešlého dne, nic z toho by se nestalo. Pavouka považovali za jednoho z nejlepších lodních kuchařů v celém Karibiku, sice prchlivého, ale naprosto nenahraditelného, za šíleného génia v naškrobeném bílém rondonu a zástěře. Pavouk měl totiž tradiční školu. Odvedl si svoje v Paříži. Odkroutil si Londýn, New York, San Francisco i poněkud nešťastnou zastávku v Miami a pak dal restauracím nadobro vale a vydal se za svobodou na moře. Teď pracoval na velkých charterových lodích toho druhu, jaký si rádi pronajímají filmové hvězdy, rappeři a bohatí magnáti, když chtějí udělat dojem. A když Pavouk nestál u sporáku, vyseďoval na stoličce některého lepšího baru na pevnině. Eddieho bar patřil k jeho pěti nejoblíbenějším barům v Karibské oblasti a možná i na celém světě. Toho večera začal v sedm několika pivy, v devět vykouřil v šeru na zahradě brko a v deset už hloubal nad první sklenkou rumu s vanilkou. Svět se zdál být v naprostém pořádku. Pavouk Barnes měl příjemnou špičku a byl v ráji.

Pak si ale všiml Veroniky a večer se nebezpečně zvrtl. Veronika, holka odjinud, Evropanka neurčitého původu, která za tmavým barem u dveří nalévala jednodenním výletníkům, byla na ostrově nová. Ale byla také hezká – pěkná jak květinová výzdoba, jak Pavouk prohodil ke svému bezejmennému pijáckému kumpánovi –, a Pavouk se do ní zamiloval přesně

za deset vteřin. Nabídl jí sňatek, což byl jeho oblíbený postup, a když ho odmítla, navrhl jí místo toho povyražení v posteli. Kupodivu to zabralo, takže je viděli, jak se oba o půlnoci potácejí ven do prudké průtrže mračen. A to bylo naposledy, co ho někdo spatřil: za deštivé noci v Gustavii v 0.03 hodin, promočeného na kůži, opilého a opět zamilovaného.

Kapitánem *Aurory*, více než pětáctýřicetimetrové luxusní motorové jachty s kotvištěm v Nassau, byl člověk jménem Ogilvy – Reginald Ogilvy, bývalý příslušník britského Královského námořnictva, shovívavý diktátor, který spával s námořní příručkou položenou na nočním stolku vedle bible krále Jakuba svého dědečka. Pavouka Barnese zrovna nemusel a nikdy to neplatilo více než příštího dopoledne v devět, když se Pavouk neobjevil na pravidelné poradě posádky. Nebyla to obyčejná porada – *Aurora* se totiž chystala na velmi významného hosta. A jeho totožnost znal jen Ogilvy. Ten také věděl, že ženin doprovod bude tvořit i tým osobních strážců a že žena je – mírně řečeno – náročná, což vysvětlovalo, proč ho nepřítomnost jeho vyhlášeného kuchaře znepokojila.

Ogilvy o celé situaci zpravil správce gustavijského přístavu a ten, jak se dalo čekat, informoval místní policii. Na dveře Verončina malého domku na úbočí kopce zaklepala dvojice policistů, ale po Veronice a kuchaři tu nebylo ani stopy. Potom policisté prohledali na ostrově nejrůznější podniky, v nichž prohýřená noc opilce i ty se zlomeným srdcem obvykle vyvrhla. V Le Select jim jeden brunátný Švéd tvrdil, že zrovna toho rána kupoval Pavoukovi heineken. Někdo jiný zase říkal, že Pavouka viděl, jak si to v Colombieru štráduje po pláži, a objevila se i nikdy nepotvrzená zpráva o zoufalém stvoření vyjícím v Toiny na měsíc.

Policisté každou stopu svědomitě sledovali. Potom ostrov důkladně pročesali od severu na jih, každičkou píď, to vše

bezvýsledně. Několik minut po západu slunce oznámil Reginald Ogilvy posádce *Aurory*, že Pavouk Barnes zmizel a že je třeba bezodkladně najít přiměřenou náhradu. Posádka se roztýlila po celém ostrově, od jídelen na pobřeží v Gustavii po chatrče na pláži Grand Cul-de-Sac. A téhož večera v devět na tom nejnepravděpodobnějším místě svého muže našli.

Na ostrov dorazil za vrcholícího období hurikánů a zabydlel se v prkenné chatrči na opačném konci pláže v Lorientu. Neměl nic než plátěný sportovní pytel, komínek ohmataných knížek, krátkovlnné rádio a rozhrkaný skútr, který v Gustavii pořídil za pár špinavých bankovek a úsměv. Knížky byly tlusté, těžké a učené a rádio se vyznačovalo kvalitou, jaká se už moc nevidí. Když pozdě do noci vysedával na bortící se verandě a četl si ve světle svítilny na baterie, linula se nad vějíři palem a něžným pleskáním a sykotem ustupujících vln hudba ze stanic za vodou. Většinou džez a klasika, občas i trocha reggae. S každou končící hodinou muž odkládal knihu a pozorně naslouchal zprávám na BBC. Když přehled událostí skončil, pročesával rádiové vlny, dokud nenašel něco podle svého vkusu a palmy s mořem se znovu neroztančily do rytmu jeho hudby.

Zpočátku nebylo jasné, zda je tu na dovolené nebo jen projíždí nebo se na ostrově ukrývá či se tu chce usadit natrvalo. Vypadalo, že peníze pro něho nejsou problém. Když si ráno skočil do pekařství na chleba a kávu, pokaždé dal děvčatům štědré spropitné. A když se odpoledne zastavil na malé tržnici u hřbitova pro německé pivo a americké cigarety, nikdy se neobtěžoval tím, že by si bral zpátky drobné, které se mu s rachotem řinuly z automatu. Francouzštinu měl slušnou, ale šmrncnutou přízvukem, který se nedal úplně zařadit. Španělština, jíž mluvil s Dominikáncem obsluhujícím u pultu v JoJo Burgeru, byla mnohem lepší, ale přízvuk se v ní ozýval stále. Holky z pekařství si myslely, že je Australan, zatímco kluci

z JoJo Burgeru v něm poznali Afrikánce. Afrikánců byl plný Karibik. Většinou ušli, ale pár z nich mělo obchodní zájmy, co nebyly tak úplně košer.

Jeho dnům sice scházela forma, smysl však zřejmě nikoli. Nasnídal se v pekařství, zastavil se u stánku v Saint-Jean pro hromádku den starých anglických a amerických novin, důkladně si procvičil tělo na pláži a s plátěným kloboučkem staženým do čela si četl ve svých tlustých svazcích plných literatury a historie. A jednou si pronajal člun a celé odpoledne se potápěl se šnorchlem u malého ostrůvku Torfu. Jeho zahálka však působila spíš vynuceně než dobrovolně. Vypadal jako zraněný voják, který touží po návratu na bojiště, či jako exulant snící o ztracené domovině, ať už leží kdekoli.

Podle Jeana-Marka, celníka z letiště, přiletěl z Guadeloupe a vlastnil platný venezuelský pas na podivné jméno Colin Hernandez. Prý byl plodem krátkého manželství anglo-irské matky a španělského otce. Matka se považovala za básnířku, otec se zabýval čímsi pochybným s penězi. Colin ho nemohl vystát, o matce ale mluvil, jako by její svatořečení bylo jen pouhou formalitou, a v peněžence nosil její fotografii. Rozcuchaný hošík na jejím klíně se Colinovi moc nepodobal, ale takový už je čas.

Jeho pas uváděl, že je mu osmatřicet, což zhruba odpovídalo, a že je povoláním „podnikatel“, což mohlo znamenat cokoli. Holky z pekařství se domnívaly, že je to spisovatel, který hledá inspiraci. Jak jinak vysvětlit skutečnost, že u sebe má skoro pořád nějakou knížku? Zato holky z tržnice přišly se šílenou a zcela nepodloženou teorií, že na Guadeloupe někoho zavraždil a na Svatém Bartoloměji se skrývá, dokud se bouře nepřestane. Dominikánci z JoJo Burgeru, který se sám skrýval, přišla jejich teorie k popukání. Prohlásil, že Colin Hernandez je jen další neschopný povaleč žijící ze svěřeneckého fondu otce, kterého nenávidí. Zůstane, dokud se nezačne nudit nebo dokud mu nedojdou peníze. Potom se vypaří a oni si za pár dní už ani nevybaví jeho jméno.

Měsíc po Colinově přiletu nastala v jeho každodenní rutině konečně drobná změna. Poté co poobědval v JoJo Burgeru, zašel do kadeřnického salonu v Saint-Jean, a když se odtud vynořil, měl přerostlou černou hřívu nakrátko sestřiženou, načesanou a napomádovanou. Když se příštího rána objevil v pekařství, byl čerstvě oholen a na sobě měl zelené khaki kalhoty a bělostnou košili. Dal si svou obvyklou snídani – velký hrnek café crème s bochníčkem hrubého venkovského chleba – a zvolna procházel londýnské *Time-sy* z předešlého dne. Potom se však nevrátil do chatrče, ale osedlal si skútr a uháněl do Gustavie. V poledne už bylo konečně jasné, proč muž jménem Colin Hernandez na Svatý Bartoloměj přiletěl.

Nejprve zašel do majestátního starobylého hotelu Carl Gustaf, jenže když se šéfkuchař dověděl, že nemá formální vzdělání, odmítl mu udělit audienci. Majitelé hotelu Maja ho zdvořile odbyli, stejně jako vedení Wall House, Oceanu a La Cantiny. Zkusil La Plage, ale neměli zájem. Ten neměli ani v Eden Rocku, v Guanahani, La Crêperii, Le Jardinu nebo Le Grainu de Sel, osamělé výspě s výhledem na slané močály Saline. Nic společného s ním nechtěli mít dokonce ani v La Gloriette, kterou založil politický uprchlík.

Nedal se zastrašit a zkusil štěstí v dosud neobjevených per-lách ostrova: letištním snack baru, kreolské restauraci přes ulici, malé pizzerii na parkovišti supermarketu L'Oasis. A tehdy se na něj štěstěna konečně usmála, neboť se dověděl, že v Le Piment za sebou po dlouho doutnající roztržce ohledně pracovní doby a platu práskl kuchař dveřmi. Předvedl v malé kukani kuchyně Le Piment svoje umění, a ve čtyři odpoledne už měl placenou práci. První šichtu si odsloužil ještě téhož večera a sklídil bez výjimky nadšené ohlasy.

Vlastně netrvalo dlouho a zvěsti o jeho kulinářském mistrovství si našly cestu po celém nevelkém ostrově. Le Piment, kdysi výhradní území místních a štamgastů, brzy překypovalo

nově objevenými zákazníky a ti všichni pěli na záhadného nového kuchaře se španělsko-anglickým jménem chválu. Snažili se ho přetáhnout do Carlu Gustafu, Eden Rocku, Guanahani i La Plage, všechno bezúspěšně. A tak když se v Le Piment večer po zmizení Pavouka Barnese bez rezervace objevil kapitán *Aurory* Reginald Ogilvy, byl v dosti skeptickém rozpoložení. Než ho konečně posadili ke stolu, musel třicet minut přešlapovat na baru. Objednal si tři předkrmy a tři hlavní chody. Všechny je ochutnal a pak si vyžádal krátký rozhovor s kuchařem. Na splnění svého přání si počkal deset minut.

„Hladový?“ zeptal se muž jménem Colin Hernandez s pohledem upřeným na talíře plné jídla.

„Vlastně ani ne.“

„Tak proč tu jste?“

„Chtěl jsem vědět, jestli jste tak dobrý, jak si všichni myslí.“

Ogilvy natáhl ruku a představil se – hodností i jménem, následovaným jménem lodi. Muž jménem Colin Hernandez pozvedl tázavě obočí.

„Není ta vaše *Aurora* loď Pavouka Barnese?“

„Vy Pavouka znáte?“

„Myslím, že jsem si s ním jednou dal skleničku.“

„To nejste sám.“

Ogilvy odhadoval člověka, který stál před ním. Muž byl podsaditý, pevný a vzbuzoval respekt. Angličanovým pronikavým očím připadal jako chlapík, který se plavil po nebezpečných mořích. Měl husté tmavé obočí a bytelnou odhodlanou bradu. *Table tvář*, pomyslel si Ogilvy, *je stavěná, aby snesla ránu.*

„Jste z Venezuely,“ prohodil.

„Říká kdo?“

„Všichni, kdo vás odmítli přijmout, když jste hledal práci.“

Ogilvyho oči sklouzly z tváře na ruku spočívající na opěradle protějščí židle. Neměla na sobě tetování, což bylo dobré znamení. Ogilvy považoval tuhle dnešní kulturu pokérovanců za jistou formu sebepoškození.

„Pijete?“ zeptal se.

„Tolik jako Pavouk ne.“

„Ženatý?“

„Jen jednou.“

„Děti?“

„To ne, proboha.“

„Nějaké slabiny?“

„Muzika Monka a Coltranea.“

„Zabil jste někdy někoho?“

„Pokud si vzpomínám, tak ne,“ odvětil s úsměvem. Reginald Ogilvy mu úsměv oplatil.

„Zajímalo by mě, jestli bych vás dokázal tady odtud odlákat,“ prohlásil a rozhlédl se po skromné venkovní jídelně. „Jsem připraven vám dobře zaplatit. A až budeme na moři, budete mít spoustu volna, a když nebudete vařit, můžete si dělat, co chcete.“

„Jak moc dobře?“

„Dva tisíce týdně.“

„Kolik vydělával Pavouk?“

„Tři,“ přiznal po chvílce váhání Ogilvy. „Jenže Pavouk u mě byl už druhým rokem.“

„Ale teď s vámi není, že ne?“

Ogilvy se teatrálně zamyslel. „Tak tedy tři,“ řekl. „Ale musíte začít hned.“

„Kdy vyplouváte?“

„Zítرا ráno.“

„V tom případě,“ prohlásil muž jménem Colin Hernandez, „mi nejspíš budete muset dát čtyři.“

Kapitán *Aurory* Reginald Ogilvy pohlédl na talíře s jídlem, zvedl se a vážně řekl: „Tak v osm hodin. Přijďte včas.“

François, v Marseille narozený popudlivý majitel Le Piment, nevzal tu zprávu dobře. Došlo na sérii urážek, pálených rychlým jižanským dialektem. Došlo na slibování pomsty. A pak

i na prázdnou láhev od poměrně slušného bordeaux, která se, mrštěna proti stěně titěrně kuchyňky, roztříštila na tisíc smagdových střepů. François později popíral, že by byl mířil na svého odcházejícího kuchaře. Jenže Isabelle, servírka, která celý incident viděla, jeho verzi událostí zpochybnila. Přisahala, že François láhev vrhl jako dýku přímo na hlavu *monsieur* Hernandeze. A *monsieur* Hernandez, vzpomínala, se letícímu předmětu vyhnul tak lehce a hbitě, že se to stalo jakoby mžiknutím oka. Poté se na Françoise dlouze a chladně zadíval, jako by se rozhodoval, jak mu nejlépe zlámat vaz. Potom si klidně sundal neposkrvrněnou bílou zástěru a nasedl na svůj skútr.

Zbytek večera strávil na verandě chatrče a četl si ve světle hurikánové lampy. A s každou končící hodinou odkládal knihu a poslouchal zprávy na BBC, zatímco vlny pleskaly o pláž a zase ustupovaly a vějířovité listy palem syčely v nočním větru. Ráno se osvěžil plaváním v moři, osprchoval se, oblékl a sbalil si věci do plátěného vaku: šaty, knihy i rádio. Přibalil i dvě věci, které mu kdosi nechal na ostrůvku Tortu: pistoli Stečkin ráže devět milimetrů s našroubovaným tlumičem a pravoúhlý balík o rozměrech dvacetkrát padesát centimetrů. Balík vážil něco málo přes sedm kilogramů a on ho uložil do středu pytle, aby byl vak vyvážený, až ho ponese.

Z pláže v Lorientu odešel naposledy v půl osmé a s pytlem na kolenou odjel do Gustavie. *Aurora* se třpytila na kraji přístavu. Nalodil se deset minut před osmou a jeho zástupkyně, hubená anglická dívka s nepravděpodobným jménem Amelia Listová, mu ukázala kajutu. Vyskládal si věci do skříně – včetně pistole a sedmikilového balíku –, a oblékl si rondon a kuchařské kalhoty ležící na lůžku. Když se z kajuty vynořil, Amelia Listová čekala na chodbě. Odvedla ho do lodní kuchyně a provedla ho po suché spižírni, prostorném mrazáku i příručním skládku plném vína. A právě tam, v té chladné tmě, poprvé pomyslel na anglickou dívku v bělostné uniformě sexuálně. Neudělal nic, čím by představu rozptýlil. Žil v celibátu už tolik měsíců, že si

stěží vybavoval, jaký je to pocit dotknout se ženských vlasů či polaskat bezbranný prs.

Pár minut před desátou se z lodního interkomu ozvalo hlášení vyzývající všechny členy posádky, ať se hlásí na zádi. Muž jménem Colin Hernandez vyšel za Amelií Listovou ven a stál vedle ní, když u zádě *Aurory* zabrzdily dva černé rangerovery. Z toho prvního se vynořily dvě sluncem spálené uhihňané holky a bledý, ve tváři rudý chlapík po čtyřicítce, který v jedné ruce třímал ucha růžové plážové tašky a v té druhé hrdlo otevřené láhve šampaňského. Z druhého roveru se vyhrnuli dva atleticky působící muži, o chvíli později následovaní ženou, která vypadala, jako by trpěla nevyléčitelnou depresí. Na sobě měla broskvové šaty vzbuzující dojem částečné obnaženosti, klobouk se širokou krempou, stínící útlá ramena, a velké tmavé sluneční brýle, zakrývající většinu ženina jemného obličeje. Ale i tak bylo okamžitě zřejmé, o koho jde. Zrazoval ji její profil – tolik obdivovaný fotografy zabývajícími se módou i paparazzii, kteří ji sledovali na každém kroku. Toho rána tu žádní paparazziové nebyli. Pro jednu jim unikla.

Vystoupila na palubu *Aurory*, jako by překračovala otevřený hrob, a beze slova či jediného pohledu proklouzla kolem shromážděné posádky, přičemž muže jménem Colin Hernandez minula tak těsně, že musel potlačit nutkání se jí dotknout, aby se ujistil, že je skutečná a že nejde o hologram. Pět minut nato *Aurora* odrazila, a v poledne už z kouzelného ostrova Svatý Bartoloměj zbyla jen hnědozelená hrouda na obzoru. Na přední palubě si – natažená, nahoře bez a se sklenkou v ruce – opékala na slunci kůži bez jediné vady nejslavnější žena na světě. A o palubu níž připravoval jako předkrm tatarský biftek z tuňáka, okurky a ananasu muž, který ji hodlal zabít.

Ten příběh znali všichni. Dokonce i ti, kdož předstírali nezájem a okázale celosvětovým kultem zbožňování pohrdali, věděli o každickém nechutném detailu. Ona byla nesmírně plachá a krásná středostavovská dívka z Kentu, která se dokázala dostat na Cambridge, a on pohledný a o něco starší budoucí král Anglie. Potkali se při jedné akademické debatě, která nějak souvisela se životním prostředím, a budoucí král se podle legendy okamžitě zamiloval. Následovaly dlouhé námluvy, tiché a diskrétní. Rodina budoucího krále dívku schválila, dívčina rodina schválila budoucího krále. Nakonec se pár povedlo jednomu vulgárnímu plátku vyfotografovat na odchodu z každoročního plesu vévody z Rutlandu na zámku Belvoir. Buckinghamský palác vydal nemastné neslané prohlášení, potvrzující očividné: že budoucí král chodí s holkou ze střední třídy bez kapky šlechtické krve v žilách. Vzrušený bulvární tisk překypoval drby a dohady, a tak palác o měsíc později oznámil, že se středostavovská dívka a budoucí král hodlají vzít.

Oddáni byli v katedrále svatého Pavla během jednoho červnového rána, kdy z oblohy jižní Anglie crčel černý déšť. Když se to pak začalo rozpadat, našli se mezi britskými novináři tací, kteří psali, že jejich vztah byl k nezdaru odsouzen od samého počátku. Dívka se pro život v královském akváriu temperamentem ani vychováním vůbec nehodila a budoucí král byl z téhož důvodu stejně nezpůsobilý pro manželství. Měl mnoho milenek – příliš mnoho, než aby je počítal – a dívka ho potrestala

tím, že se vyspala se členem jeho ochranky. Když se budoucí král o jejich aférce dozvěděl, vykázal muže na opuštěnou základnu ve Skotsku. Rozrušená dívka se pokusila o sebevraždu. Předávkovala se prášky na spaní a byla urychleně převezena na pohotovost v Nemocnici svaté Anny. Buckinghamský palác oznámil, že trpí v důsledku chřipkového onemocnění dehydratací. Když se novináři ptali, proč ji manžel v nemocnici nenavštívil, zamumlal palác cosi o nesrovnalostech v časovém plánu. Prohlášení vyvolalo víc otázek, než kolik jich zodpovědělo.

Když dívku propustili, začalo být šmírákům královské rodiny jasné, že s krásnou chotí budoucího krále není vše v pořádku. Manželské povinnosti však přesto plnila a povila mu dva dědice, syna a dceru, oba předčasně a po rizikovém těhotenství. Budoucí král projevil vděčnost tím, že se vrátil do lože ženy, kterou kdysi požádal o ruku, a princezna mu to oplatila tak, že se stala celosvětovou celebritou, v jejímž stínu se ocitla i zbožňovaná matka budoucího krále. Princezna cestovala po světě a podporovala ušlechtilé cíle, zatímco smečka reportérů a fotografů hltala každíčké její slovo a hnutí. A přece si nejspíš nikdo nevšiml, že princezna sklouzává k čemusi, co připomínalo šílenství. Nakonec se to s jejím požehnáním a tichou pomocí všechno provalilo na stránkách jedné skandální knihy: nevěry jejího manžela, záchvaty deprese, pokusy o sebevraždu, porucha příjmu potravy, vyvolaná neustálou pozorností tisku a veřejnosti. Rozzuřený budoucí král zařídil odvetou sérii úniků informací o nevypočitatelném chování své ženy do novin. A pak přišla rána z milosti: nahrávka vášnivého telefonního hovoru princezny s jejím oblíbeným milencem. A to už královně stačilo. Aféra ohrožovala monarchii, takže královna oba manžele požádala, aby se co možná nejrychleji rozvedli. Učinili tak o měsíc později. Buckinghamský palác vydal bez jediné známky ironie prohlášení, které konec královského manželství označovalo za „smírný“.

Pokoje v Kensingtonském paláci si princezna ponechat směla, o titul Její Výsosti však přišla. Královna jí nabídla čestný

titul nižšího řádu, ale ona jej odmítla a raději si nechala říkat křestním jménem. Zbavila se i policistů z jednotky SO14, kteří ji chránili, protože v nich viděla spíše špicly než strážce svojí bezpečnosti. Palác její činnost a styky v tichosti sledoval, stejně jako britská zpravodajská služba, která ji považovala spíš za mrzutost než hrozbu království.

Na veřejnosti představovala oslnivou tvář globálního soucitu. Za zavřenými dveřmi ale příliš pila a obklopovala se svitou, kterou jeden z královských rádců popsal coby „euroodpad“. Nicméně družina kumpánů, která ji na této plavbě provázela, byla menší než obvykle. Obě spálené ženské byly její kamarádky z dětství a chlap, který se na *Auroru* nalodil s otevřenou lahví šampaňského, byl Simon Hastings-Clarke, groteskně bohatý vikomt, který ji finančně podporoval a umožňoval žít stylem, jemuž přivykla. To Hastings-Clarke ji svojí letkou tryskových letadel přepravoval po celém světě a také platil účty za její ochranku. Oba muže, kteří je do Karibiku doprovázeli, zaměstnávala jistá soukromá bezpečnostní agentura z Londýna. Než z Gustavie vypluli, podrobili ti dva *Auroru* i její posádku zběžné prohlídce. Muži jménem Colin Hernandez položili jedinou otázku. „Co bude k obědu?“

Na žádost bývalé princezny to bylo lehké studené občerstvení – nezdálo se však, že by o něj ona sama nebo její společníci jevili nějaký zvláštní zájem. Hodně to odpoledne nasávali a opékali si těla pod nelítostným sluncem na přední palubě, dokud je liják rozchechtané nezahnal do luxusních kajut. Zůstali v nich až do devíti večer, kdy se objevili oblečení a vypulírovaní jako na nějakou zahradní slavnost v Somersetu. Na zadní palubě si dali koktejl a jednohubky a potom se odebrali do hlavního salonku na večeři: salát s lanýžovou zálivkou, následovaný *risottem* s humry a jehněčím žebírkem s artyčoky, citronovým *forte* a *pimentem d'argile*. Bývalá princezna i její společníci prohlásili,

že jídlo bylo skvělé, a dožadovali se přítomnosti kuchaře. Když se konečně objevil, zahrnuli ho dětsky upřímným potleskem.

„A co nám uděláte zítra večer?“ vyzvídala bývalá princezna.

„To je překvapení,“ odvětil se svým osobitým přízvukem.

„Aha, fajn,“ řekla a věnovala mu stejný úsměv, který vídal na obálce nesčetných časopisů. „Překvapení mám ráda.“

Posádka byla malá, celkem osm lidí, a kuchař se musel se svou pomocnicí postarat i o porcelán, sklo, stříbro, hrnce i pánve a kuchyňské náčiní. Dlouho poté, co se bývalá princezna a její společníci odebrali na kutě, stáli bok po boku u dřezu, občas se v horké vodě s bublinkami dotkli rukama nebo se mu její vystouplý bok přitiskl ke stehnu. A když se jednou kolem sebe protahovali u prosklené skříňky, nakreslila mu pevnými bradavkami na záda dvě čáry. Připadalo mu, jako by mu tělem projel elektrický proud a v klíně ucítil nával krve. Do svých kajut se vrátili sami, ale už o pár minut později zaslechl motýlí klepání na dveře. Vzala si ho, aniž by vydala jediný zvuk. Jako by se miloval s nímou.

„Možná to byla chyba,“ zašeptala mu do ucha, když skončili.

„Proč to říkáš?“

„Protože spolu budeme dlouho pracovat.“

„Zase tak dlouho ne.“

„Ty se tu nechceš zdržet?“

„To záleží na tom.“

„Na čem?“

Víc jí neřekl. Položila mu hlavu na prsa a zavřela oči.

„Tady zůstat nemůžeš,“ řekl.

„Já vím,“ odvětila ospale. „Jenom chvilíčku.“

Dlouho poté nehybně ležel, na prsou mu spala Amelia Listová, pod ním se zvedala a klesala *Aurora* a v duchu si procházel podrobnosti toho, co mělo přijít. Ve tři ráno se nakonec z lůžka zvedl a nahý tiše přešel ke skříni. Neslyšně si oblékl černé

kalhoty, vlněný svetr a tmavou nepromokavou bund. Potom rozbil balík – balík o rozměrech dvacet na padesát centimetrů a o váze něco přes sedm kilo –, zapojil zdroj a spustil časovač rozbušky. Vrátil balík do skříně a právě sahal po své pistoli značky Stečkin, když zaslechl, jak se dívka za ním vrtí. Pomalu se otočil a ve tmě se na ni zahleděl.

„Co to bylo?“ zeptala se.

„Spi dál.“

„Viděla jsem nějaké červené světýlko.“

„To bylo moje rádio.“

„Proč posloucháš ve tři ráno rádio?“

Než mohl odpovědět, rozzářila se u postele lampička. Oči jí sklouzly po jeho tmavém oblečení a pak spočinuly na pistoli s tlumičem, kterou měl ještě v ruce. Otevřela ústa k výkřiku, ale než z nich stačil uniknout nějaký zvuk, spočinul jí na obličeji těžkou dlaní. Když se z jeho sevření pokoušela vyprostit, zašeptal jí konejšivě do ucha. „Neboj se, lásko,“ řekl. „Zabolí to jen trochu.“

Vytřeštila oči hrůzou. Pak jí prudce trhl hlavou doleva, čímž přerušil míchu, a něžně ji přidržoval, zatímco umírala.

Prostát noc na osamělé hlídce neměl Reginald Ogilvy ve zvyku, starost o bezpečí slavné pasažérky *Aurory* ho však vytáhla na můstek. Zrovna si na palubním počítači četl s hrnkem čerstvé kávy v ruce předpověď počasí, když se na horním konci palubních schůdků objevil muž jménem Colin Hernandez, oblečený celý v černém. Ogilvy vzhlédl a příkře se zeptal: „Co tu děláte?“ Jedinou odpovědí mu byly dvě střely z hlavně stečkinu, které mu provrtaly předek uniformy a roztrhly srdce.

Hrnek kávy dopadl s hlasitým rachotem na podlahu, na místě mrtvý Ogilvy s těžkým žuchnutím hned vedle něj. Ogilvyho vrah se klidně přesunul k počítači, lehce upravil lodní kurz a zmizel po schůdcích dolů. Hlavní paluba zela prázdnotou,

žádní další členové posádky na hlídce nebyli. Vrah spustil na černé moře jeden ze člunů Zodiac, sjel na něj po laně a odvázel ho.

Nechal se unášet vlnami, pohupoval se pod klenbou diamantově bílých hvězd a sledoval, jak *Aurora* jako nikým neřízená loď duchů míří na východ k námořním trasám Atlantiku. Pohlédl na svítící ciferník náramkových hodinek. A když se na něm ukázala nula, opět zvedl oči. Uplynulo dalších patnáct vteřin – dost na to, aby zvažoval onu mizivou možnost, že bomba má nějakou vadu. A pak se na horizontu objevil záblesk – oslnivý bělostný záblesk špičkové trhaviny –, následovaný sekundárními výbuchy a požárem.

Výbuch zněl jako burácivé hřmění v dálce. Potom už zbyly jen moře, dorážející na bok zodiaku, a vítr. Stisknutím tlačítka nastartoval motor a sledoval, jak *Aurora* započala svoji cestu ke dnu. Pak stočil zodiac k západu a přidal plyn.

První náznaky potíží se objevily, když pobočka společnosti Pegasus Global Charters v Nassau nahlásila, že nedostala odpověď na rutinní zprávu, kterou zaslala jedné ze svých charterových lodí – více než pětáctýřicetimetrové motorové jachtě *Aurora*. Operační středisko Pegasu si okamžitě vyžádalo pomoc všech komerčních i rekreačních lodí v blízkosti Závětrných ostrovů a za několik minut už mu posádka v Libérii registrovaného ropného tankeru oznámila, že přibližně ve tři čtvrtě na čtyři zahlédla v dané oblasti nezvyklý záblesk. Krátce nato posádka jedné nákladní lodi spatřila jeden ze záchranných člunů *Aurory*, jak jej prázdný unáší moře zhruba sto šedesát kilometrů jihojihovýchodně od Gustavie. Stejnou dobou narazila pár mil západním směrem jakási soukromá plachetnice na záchranné kruhy a další plující trosky. Vedení Pegasu, které se obávalo nejhoršího, zavolalo na britské zastoupení v Kingstonu a informovalo honorárního konzula o tom, že se *Aurora* pohřešuje a je pokládána za ztracenou. Vedení Pegasu mu také poslalo kopii seznamu cestujících, na němž figurovalo i křestní jméno bývalé princezny. „Že to není ona?“ vyhrkl honorární konzul nevěřicně, jenže vedení Pegasu potvrdilo, že dotyčná pasažérka skutečně bývala chotí budoucího krále. Konzul okamžitě zavolal svým nadřízeným na ministerstvu zahraničních věcí v Londýně a ti rozhodli, že situace je natolik vážná, aby vzbudili ministerského předsedu Jonathana Lancastera, čímž krize skutečně propukla.

Budoucímu králi zprávu premiér šetrně sdělil po telefonu v půl druhé, nicméně počkal až do devíti, než s ní seznámil i britský lid a celý svět. Se zachmuřenou tváří stál před černými dveřmi Downing Street číslo 10 a vypočítával v té době známá fakta. Bývalá choť budoucího krále do Karibiku odcestovala v doprovodu Simona Hastingse-Clarkea a dvou přítelkyň z dětství. Na prázdninovém ostrově Svatý Bartoloměj se společnost nalodila na palubu luxusní motorové jachty *Aurora* a měla v plánu podniknout týdenní plavbu. Veškerý kontakt s lodí byl přerušen a na hladině byly objeveny trosky. „Modlíme se a doufáme, že princezna bude nalezena živá,“ vysvětloval premiér vážně. „Musíme se však připravit na nejhorší.“

První den pátrání žádné pozůstatky těl ani přeživší nepřinesl. Stejně tak druhý a třetí. Premiér po poradě s královnou oznámil, že jeho vláda postupuje na základě podezření, že všemi milovaná princezna je po smrti. Úsilí pátracích týmů v Karibiku se soustředilo spíše na objevení vraku než na nalezení těl. Hledání netrvalo dlouho. Ve skutečnosti již o osmačtyřicet hodin později objevila *Auroru*, ležící pod šest set metrů vysokou vrstvou mořské vody, výzkumná ponorka bez posádky obsluhovaná francouzským námořnictvem. Jeden odborník, který viděl záběry z videa, prohlásil, že je zřejmé, že plavidlo potkala nějaká katastrofa, téměř jistě exploze. „Otázkou je,“ řekl odborník, „zda to byla nehoda, nebo úmyslný čin.“

Většina země – a spolehlivý průzkum to potvrdil – odmítala uvěřit, že princezna je skutečně mrtvá. Lidé se drželi naděje vycházející ze skutečnosti, že se zatím našel jen jeden z dvojice člunů *Zodiac*, jež na *Auroře* byly. Princezna je určitě někde na otevřeném moři, tvrdili, nebo ji to vyplavilo na nějakém opuštěném ostrově. Jedna pochybná webová stránka zašla tak daleko, že zveřejnila zprávu, že princeznu spatřili na Montserratu. Jiná prohlašovala, že princezna v tichosti žije na pobřeží

v Dorsetu. Zastánci konspiračních teorií nejrůznějšího druhu spřádali nechutné zkazky o plánu na zabití princezny, který zplodila královnina tajná rada a provedla britská tajná služba, známější coby MI6. Na šéfa této tajné služby Grahama Seymoura byl vyvíjen neustále sílící tlak, aby tato obvinění hlasitě popřel, ale ten to vytrvale odmítal. „Tohle nejsou žádná *obvinění*,“ řekl ministrovi zahraničí během napjaté schůzky v rozlehlé centrále tajné služby na nábreží. „To jsou pohádky, které si vymysleli lidé s mentální poruchou, a já jim nebudu dodávat odpovědi na vážnosti.“

Soukromě už ale Seymour dospěl k závěru, že exploze na *Auroře* náhodná nebyla. A k témuž závěru došel i jeho protějšek v DGSE, velmi schopné tajné službě Francouzů. Jeden francouzský analytik prozkoumal video z vraku a zjistil, že *Auroru* vyhodila do povětří bomba odpálená v podpalubí. Jenže kdo zařízení na loď propašoval? A kdo nastavil rozbušku? Pro DGSE byl hlavním podezřelým muž, kterého na *Auroru* přijali jako náhradu za nezvěstného šéfkuchaře večer předtím, než jachta opustila přístav. Francouzi MI6 přeposlali zrnitý záznam jeho příletu na letiště v Gustavii a pár fotografií bídne kvality pořízených bezpečnostními kamerami ve výlohách. Ty zachycovaly muže, který se fotí nerad. „Nepřipadá mi jako ten typ chlapa, co jde s lodí ke dnu,“ řekl Seymour na schůzce vedoucích pracovníků. „Někde se schovává. Zjistěte, co je ve skutečnosti zač a kde se zašívá. A pokud možno dřív, než na to přijdou Frantíci.“

Muž byl tajemný, záhadný a nenápadný, připomínal šepot v šeru kaple, nit vypáranou z lemu odložených šatů. Prohnali jeho fotografie počítači. A když se počítačům nepodařilo najít shodu, pátrali po něm postaru, v kožených botách a s obálkami naditými penězi – pochopitelně americkými, neboť v podsvětí špionážního světa zůstávají rezervní měnou dolary. Člověk, kterého měla MI6 v Caracasu, po něm nenašel ani stopu. A stopu nenašel ani po irsko-anglické matce s poetickou duší

nebo španělském otci, obchodníkovi. Ukázalo se, že na adrese v pasu leží zpustlý pozemek v caracaském slumu, a poslední známé telefonní číslo hledaného bylo již dávno v pánu.

Placený spolupracovník v řadách venezuelské tajné policie tvrdil, že zaslechl zvěsti o spojení s Castrem, zdroj blízký kubánské rozvědce zase mumlal cosi o kolumbijských kartelech. „Možná kdysi,“ prohlásil jistý nepodplatitelný policista v Bogotá, „ale s drogovými barony se už dávno rozešel. Naposledy jsem slyšel, že žije v Panamě s bývalou Noriegovou milenkou. Že má pár milionů zašitých v jedné špinavé panamské bance a že má koupený byt v kondominiu na pláži Playa Farallón.“

Bývalá Noriegova milenka popřela, že by muže vůbec znala, a manažer zmiňované banky sice úplatek deseti tisíc dolarů ochotně přijal, ale žádný záznam o účtu na mužovo jméno najít nedokázal. Pokud jde o dům na pláži, jeden soused si vybavoval mužův hlas, ale mužovu podobu si moc nepamatoval. „Mluvil se zvláštním přízvukem,“ říkal. „Znělo to, jako by byl z Austrálie. Nebo z Jižní Afriky?“

Graham Seymour sledoval pátrání po nepolapitelném podezřelém z pohodlí svojí kanceláře, nejlepší v celém světě špionáže, s anglickou zahradou v atriu, obrovským mahagonovým psacím stolem, který používali všichni šéfové před Seymourem, vysokánskými okny s výhledem na Temži a majestátními pendlovkami, jež nesestrojil nikdo jiný než sir Mansfield Smith Cumming, první šéf britské tajné služby. Nádhera prostředí probouzela v Seymourovi neklid. V dávné minulosti byl agentem v terénu s jistou pověstí, ovšem nikoli v MI6, ale v MI5, méně oslnivé britské službě pro vnitřní bezpečnost, kde si vydobyl velké uznání a kde sloužil až do chvíle, kdy se z centrály MI5 zvané Thames House přesunul kousek odtud na Vauxhall Cross. V MI6 byli lidé, kterým se jmenování člověka zvenku nelíbilo, většina však v jeho „přechodu“, jak se o něm mezi špióny začalo mluvit, spatřovalo jistý druh návratu domů. Seymourův otec byl legendární důstojník MI6, balamutič nacistů a strůjce

nejrůznějších událostí na Blízkém východě¹. A teď za stolem, před kterým Seymour starší prosebně stával s čapkou v ruce, seděl jeho syn na vrcholku životních sil.

S mocí však často přichází i pocit bezmoci a Seymour coby špiokrat a agent ze zasedačky se brzy stal jeho obětí. Jak se pátrání jalově vleklo a tlak z Downing Street a z Paláce narůstal, stával se Seymour odměřenějším. Fotografii cíle si položil na stůl hned vedle viktoriánského kalamáře a plnicího pera Parker, kterým podepisoval dokumenty osobní šifrou. Cosi na té tváři mu bylo povědomé. Seymour měl podezření, že se jeho a mužova cesta kdesi – na jiném bojišti, v jiné zemi – už střetly. Databáze tajné služby sice tvrdila něco jiného, ale na to kašlal. Seymour důvěřoval vlastní paměti víc než paměti nějakého služebního počítače.

A tak zatímco se nádeníci v poli honili za falešnými vodítky a marně kopali studny v poušti, vedl Seymour ze své pozlacené klece nahoře na Vauxhall Cross vlastní pátrání. Začal pročesáváním své fantastické paměti, a když ho paměť nechala na holičkách, vyžádal si přístup ke spisům svých starých případů v MI5 a prohledal i ty. Na stopy své kořisti tu ale nenarazil. Desátého dne ráno mu na psacím stole konečně rozvážně zapředl telefon. Charakteristická melodie vyzvánění Seymourovi prozradila, že volá Uzi Navot, šéf oslavované tajné služby Izraelců. Seymour zaváhal a potom obezřetně přiložil sluchátko k uchu. Zdvořilostmi se šéf izraelské špionáže jako obvykle nezdržoval.

„Myslím, že jsme našli toho chlapa, co ho hledáte.“

„A co je zač.“

¹ Pro oblast, jíž se to týká, se v češtině tradičně používal výraz Blízký východ (z němčiny – *Naher Osten* – či francouzštiny – *Proche-Orient*), dnes se ale poměrně často používá i označení Střední východ (z angličtiny – *Middle East*). Výrazy jsou do značné míry zaměnitelné, proto se někdy užívá i kombinované označení Blízký a Střední východ. V této knize je důsledně užíván Slovníkem spisovného jazyka českého doporučený výraz Blízký východ. Poznámka redakce.

„Starý přítel.“

„Váš nebo náš?“

„Váš,“ odpověděl Izraelec. „My žádné přátele nemáme.“

„A prozradíš mi jeho jméno?“

„Do telefonu ne.“

„Jak rychle se dostaneš do Londýna?“

Linka oněměla.

Uzi Navot dorazil na Vauxhall Cross téhož večera krátce před jedenáctou a pneumatický válec výtahu ho vystřelil do kanceláře ředitele. Uzi měl na sobě šedý oblek, který mu těsně obepínal širokánská ramena, bílou košili, u mocného krku rozhalenou, a kořen boxerského nosu mu svíraly brýle bez obrouček. Jen málo lidí považovalo Navota na první pohled za Izraelce nebo i za Žida, a to se mu v jeho profesi hodilo. Kdysi dávno sloužil jako *kaca*, což byl termín, kterým se v jeho tajné službě označovali agenti v terénu. Vyzbrojený spoustou jazyků a hromadou falešných pasů pronikal do teroristických sítí a verboval řetězec agentů a informátorů roztroušených po celém světě. V Londýně ho znali coby Clydea Bridgese, evropského šéfa marketingu jedné málo známé firmičky, nabízející kancelářský software. Na britské půdě vedl několik úspěšných operací v době, kdy bylo na Seymourovi, aby podobným aktivitám zabránil. Seymour mu to nikterak nezazlíval, protože taková už je povaha vztahů mezi špióny: dnes nepřátelé, zítra spojenci.

Navot byl na Vauxhall Cross častým návštěvníkem, a tak ponechal krásu Seymourovy majestátní kanceláře bez poznámky. Nepustil se ani do obvyklého kolečka profesionálních drbů, kterým se většina schůzek obyvatel tohoto utajeného světa zahajovala. Seymour důvod Izraelcovy zamlklosti znal. Navotovo první funkční období coby šéfa se chýlilo ke konci a premiér ho požádal, aby odstoupil a uvolnil místo někomu jinému: legendárnímu agentovi, s nímž Seymour mnohokrát spolupracoval.

Proslýchalo se, že legendární agent uzavřel s Navotem dohodu a nepřišel tak o jeho schopnosti. Připustit, aby váš předchůdce zůstal v budově, bylo sice neortodoxní, jenže legendárního agenta lpění na tradicích příliš nezajímalo. Ochota riskovat byla jeho největší předností – a občas i jeho zhoubou, pomyslel si Seymour.

V Navotově silné pravici se pohupoval nerezový diplomatický kufřík s číselnými zámky. Navot z něj vyndal tenkou složku a položil ji na mahagonový psací stůl. Uvnitř byl dokument, který se vešel na jedinou stránku – Izraelci se stručností svých zpráv pyšnili. Seymour si přečetl předmět zprávy. Potom se podíval na fotografii ležící vedle kalamáře a tiše zaklel. Uzi Navot si na opačné straně impozantního stolu povolil letmé pousmání. Prozradit řediteli MI6 něco, co ještě neví, se člověku jen tak nepoštěstí.

„Od koho ta informace přišla?“ chtěl vědět Seymour.

„Snad od nějakého Íránce,“ odvětil Navot neurčitě.

„A má k jeho výstupům MI6 pravidelný přístup?“

„Ne,“ odušil Navot. „Ten je jen náš.“

MI6, CIA a izraelská rozvědka už více než deset let úzce spolupracovaly na zpomalení íránského postupu za jadernou zbraní. Operace proti dodavatelskému řetězci íránského jaderného programu prováděla trojice tajných služeb společně a dělila se o spoustu technických dat a zpravodajských informací. Všichni se shodovali, že nejlepší lidské zdroje mají v Teheránu Izraelci, kteří si je ovšem ke značné rozmrzelosti Američanů a Britů žárlivě chránili. Seymour na základě formulací v hlášení usoudil, že Navotův špion pracuje pro íránskou tajnou službu VEVAK. Se zdroji z VEVAKu se pracovalo notoricky špatně. Informace, které za západní měnu směňovali, byly občas pravdivé. A občas sloužily *takíje*, perskému zvyku dávat najevo jiný úmysl, než jaký chová v srdci.

„Věříš mu?“ vyptával se Seymour.

„Jinak bych tu nebyl.“ Navot se odmlčel a potom dodal:

„A něco mi říká, že mu věříš i ty.“

Když Seymour nic neřekl, Navot vytáhl z kufříku další dokument a položil ho na ten první. „Tohle je kopie hlášení, které jsme MI6 posílali před třemi roky,“ vysvětloval. „To, že je napojený na Íránce, jsme tehdy věděli. A taky že dělá pro Hizballáh, Hamás, al-Káidu a vůbec každého, kdo ho vezme. Co se týče společnosti, není váš kamarád nijak zvlášť vybíravý.“

„To bylo ještě přede mnou,“ odtušil Seymour monotónním hlasem.

„Ale teď je to tvůj problém.“ Navot ukázal na pasáž ke konci textu. „Jak vidíš, navrhovali jsme operaci, která by ho stáhla z oběhu. Dokonce jsme se nabídli, že se o to sami postaráme. A jak myslíš, že na naši velkorysou nabídku tvůj předchůdce zareagoval?“

„Očividně ji zamítl.“

„Úplně to zabil. Vlastně nám zcela otevřeně řekl, že se ho ani nedotkneme. Měl strach, že by se tím otevřela nějaká Pandorařina skříňka.“ Navot zvolna zavrtěl hlavou. „A teď to máme.“

V místnosti panovalo až na tikání starých šéfovských pendlovek ticho. Nakonec se Navot tiše zeptal: „Kde jsi ten den byl, Grahame?“

„Který?“

„Patnáctého srpna devatenáct set devadesát osm.“

„Když vybuchlo to auto v Omaghu?“

Navot přikývl.

„Ty víš moc dobře, kde jsem byl, sakra,“ zlobil se Seymour. „Byl jsem na Pětce.“

„A vedl jsi protiteroristické.“

„Ano.“

„Což znamená, že jsi za to zodpovídal.“

Seymour mlčel.

„Co se stalo, Grahame? Jak vám proklouzl?“

„Staly se chyby. Hrozné chyby. Dost velké, aby to lidem ještě dnes zničilo kariéru.“ Seymour oba dokumenty sebral a vrátil je Navotovi. „Neřekl vám ten váš íránský zdroj, proč to udělal?“

„Možná se vrátil ke starému boji. Nebo je možné, že plnil rozkazy někoho jiného. Tak či tak je nutné se s ním vypořádat – a to co nejdřív.“

Seymour na to nijak nezareagoval.

„Naše nabídka pořád platí, Grahame...“

„A co je to za nabídku?“

„Postaráme se o něj,“ odpověděl Navot. „A pak ho pohřbíme tak hluboko, že se žádný z těch dávných problémů už nikdy neobjeví.“

Seymour se pohroužil do zamyšleného mlčení. „Existuje jediný člověk, kterému bych podobnou práci svěřil,“ prohlásil konečně.

„To by mohlo být složité.“

„Kvůli tomu těhotenství?“

Navot přikývl.

„A kdy se jí to má narodit?“

„To je bohužel tajné.“

Seymour se přinutil k letmému úsměvu. „Myslíš, že by se dal přesvědčit, aby se toho úkolu ujal?“

„Možné je všechno,“ odvětil Navot vyhýbavě. „Klidně se na něj tvým jménem obrátím.“

„Ne,“ odmítl Seymour. „Kontaktuju ho sám.“

„A je tu ještě jeden problém,“ prohodil Navot po chvíli.

„Jen jeden?“

„V téhle části světa se moc nevyzná.“

„Vím o někom, kdo mu může dělat průvodce.“

„Ale on pracuje jen s těmi, které zná hodně dobře.“

„S tímhle se zná výborně.“

„Je z MI6?“

„Ne,“ odvětil Seymour. „Ještě ne.“

„Proč má to letadlo zpoždění, co myslíš?“ zeptala se Chiara.

„Možná je to nějaký technický problém,“ pokrčil rameny Gabriel.

„Možná,“ zopakovala nepřesvědčeně.

Seděli v tichém koutě odletového salonku pro první třídu. *A ty jsou všechny stejné, ať jste v jakémkoli městě*, pomyslel si Gabriel. Nepřečtené noviny, nevychlazené láhve podezřelého *pinotu grigio*, na televizoru s velikou plochou obrazovkou bez zvuku běžící CNN International. Na podobných místech strávil Gabriel podle svých výpočtů třetinu profesního života. V čekání byl na rozdíl od své ženy neobyčejně dobrý.

„Jdi se té hezké holky na informacích zeptat, proč ještě můj let neohlásili,“ vyzvala ho Chiara.

„Já s tou hezkou holkou na informacích mluvit nechci.“

„Proč ne?“

„Protože nic neví a prostě mi namluví něco, co podle ní chci slyšet.“

„Proč jsi pořád takový fatalista?“

„Aspoň se vyhnu pozdějšímu zklamání.“

Chiara se usmála a zavřela oči. Gabriel pohlédl na televizor. Britský reportér v přilbě a neprůstřelné vestě právě hovořil o nejnovějším leteckém útoku na pásmo Gazy. Gabriel by rád věděl, proč si v CNN tak zamilovali britské reportéry. Předpokládal, že je to kvůli přízvuku. Když je podáte s britským přízvukem, znějí zprávy vždycky věrohodněji, i kdyby na nich nebyla špetka pravdy.

„Co říká?“ zeptala se Chiara.

„Vážně to chceš vědět?“

„Lépe mi tak uběhne čas.“

Gabriel zamžoural, aby nahuštěné titulky přečetl. „Říká, že izraelský vojenský letoun zaútočil na školu, kde se před boji ukrývalo několik set Palestinců. Prý bylo zabito minimálně patnáct lidí a desítky dalších zraněny.“

„A kolik z nich byly ženy s dětmi?“

„Podle všeho všichni.“

„A byla opravdu cílem náletu ta škola?“

Gabriel napsal na svém blackberry krátkou zprávu a šifrovanou ji odpálil na bulvár Krále Saula, ústředí izraelské rozvědky. Ta měla dlouhý a úmyslně zavádějící název, který měl se skutečnou podstatou její práce jen málo společného. Zaměstnanci o ní mluvili jen jako o Ústavu.

„Skutečným cílem byl dům přes ulici,“ vysvětloval Gabriel s očima upřenýma na blackberry.

„A kdo v něm žije?“

„Mohamed Sarkis.“

„*Ten* Mohamed Sarkis?“

Gabriel přikývl.

„A je Mohamed stále mezi živými?“

„Bohužel nikoli.“

„A co ta škola.“

„Tu nezasáhli. Jedinými oběťmi byli Sarkis a jeho rodina.“

„Možná by měl někdo tomu reportérovi říct, jak to bylo doopravdy.“

„A k čemu by to bylo?“

„Další fatalismus,“ upozornila Chiara.

„Žádné zklamání.“

„Prosím tě, zjisti mi, proč má můj let zpoždění.“

Gabriel vytukal na blackberry další zprávu. Odpověď přišla za chvíli.

„Blízko Ben Gurionova letiště přistála raketa Hamásu.“

„Jak blízko?“

„Nebezpečně blízko.“

„Myslíš, že ta hezká holka na informacích ví, že na cíl mojí cesty padají rakety?“

Gabriel mlčel.

„Víš jistě, že to chceš podstoupit?“ zeptala se Chiara.

„A co?“

„Nenuť mě říkat to nahlas.“

„Ptáš se mě, jestli chci být v téhle době pořád ještě šéf?“

Přikývla.

„V téhle době bych si přál,“ prohlásil, pozoruje míhající se obrazy boje a výbuchů na obrazovce, „abych mohl jet do Gazy a bojovat s našimi kluky bok po boku.“

„Myslela jsem, že armádu nesnášíš.“

„Nesnášel jsem.“

Zvedla hlavu a otevřela oči. Měly barvu karamelu se zlatými skvrnkami. Čas jí nezanechal v krásné tváři žádné stopy. Nebýt vypouklého břicha a zlatého kroužku na prstu, klidně by to mohla ta samá mladičká dívka, kterou kdysi dávno potkal ve starém benátském ghettu.

„Příhodné, že?“

„A co?“

„Že se děti Gabriela Allona narodí v době války.“

„S trochou štěstí už bude po válce, až se narodí.“

„Tím si nejsem tak jistá.“ Chiara se podívala na tabuli odletů. V okénku oznamujícím stav letu 386 do Tel Avivu stálo ODLOŽEN. „Jestli brzy neodletíme, narodí se ty děti tady v Itálii.“

„To ani náhodou.“

„Co by na tom bylo tak špatného?“

„Měli jsme nějaký plán. A toho se teď budeme držet.“

„Podle toho plánu jsme se ale měli do Izraele vrátit spolu,“ namítla Chiara.

„Máš pravdu,“ usmál se Gabriel. „Jenže zasáhly okolnosti.“

„To ony obvykle dělávají.“

Před dvaasedmdesáti hodinami objevil Gabriel s Chiarou v obyčejném farním kostele u Komského jezera jeden z nejslavnějších ukradených obrazů světa: *Narození Krista se svatým Františkem a svatým Vavřincem*. Ošklivě poškozené plátno se teď nacházelo ve Vatikánu, kde čekalo na restaurování. Gabriel se chtěl obnovy ujmout v první fázi sám. Taková už totiž byla jedinečná kombinace jeho nadání. Gabriel byl restaurátor obrazů, ale také zkušený agent a legendární zabiják, který řídil některé z nejvýznamnějších operací v historii izraelského zpravodajství. Brzy se stane znovu otcem a poté i šéfem. *O šéfech se příběhy nepíší*, pomyslel si. Příběhy se píší o lidech, které šéfové posílají do terénu, aby za ně odvedli špinavou práci.

„Netuším, proč sis s tím obrazem takhle postavil hlavu,“ povzdychla si Chiara.

„Našel jsem ho, tak ho chci taky restaurovat.“

„Ve skutečnosti jsme ho našli spolu. To ale nic nemění na tom, že ho rozhodně nestihneš dodělat, než se děti narodí.“

„Mně je jedno, jestli ho dodělám, nebo ne. Chci na něm prostě jen...“

„Zanechat svoji stopu?“

Zvolna přikývl. „Třeba je to poslední obraz, který kdy budu restaurovat. A navíc mu to dlužím.“

„Komu?“

Gabriel neodpovídal – četl nahuštěné titulky v televizi.

„O čem teď mluví?“ vyzvídala Chiara.

„O princezně.“

„A co s ní?“

„Vypadá to, že potopení její lodi byla nehoda.“

„Věříš tomu?“

„Ne.“

„Tak proč by něco takového říkali?“

„Aby získali prostor a čas.“

„Na co?“

„Aby našli toho, koho hledají.“

Chiara zavřela oči a položila mu hlavu na rameno. Tmavé vlasy s třpytícími se kaštanovými odlesky jí omamně voněly vanilkou. Gabriel ji do nich něžně políbil a vdechl jejich vůni. Najednou nechtěl, aby do letadla nastoupila sama.

„Co říkali o tom mém letu u odletů?“ vyptávala se.

„Odložen.“

„Nemůžeš udělat něco, čím bys to urychlil?“

„Přeceňuješ mé schopnosti.“

„Falešná skromnost ti nesluší, miláčku.“

Gabriel napsal na blackberry další krátkou zprávu a odeslal ji na bulvár Krále Saula. Za chvíli přístroj rozvibrovala odpověď.

„Tak co?“ chtěla vědět Chiara.

„Sleduj tabuli.“

Chiara otevřela oči. V okénku udávajícím stav letu 386 společnosti El Al pořád ještě stálo ODLOŽEN. Po třiceti vteřinách se však nápis změnil na NÁSTUP.

„Škoda, že stejně snadno nemůžeš zastavit i tu válku,“ vzdychla Chiara.

„Tu může zastavit jen Hamás.“

Chiara sebrala kabelku a štůsek exkluzivních časopisů a opatrně se zvedla. „Buď hodný,“ řekla. „A jestli tě někdo požádá o laskavost, vzpomeň si na čtyři kouzelná slůvka.“

„Najděte si někoho jiného.“

Chiara se usmála. Potom Gabriela překvapivě naléhavě políbila.

„Vrať se domů, Gabrieli.“

„Už brzy.“

„Ne,“ nesouhlasila, „vrať se domů teď.“

„Radši si pospěš, Chiaro. Jinak zmeškáš let.“

Ještě jednou ho naposledy políbila. Potom se bez jediného dalšího slova otočila a nastoupila na palubu.

Gabriel počkal, až bude Chiařino letadlo bezpečně ve vzduchu, a teprve pak z terminálu odešel a zamířil na chaotické

kryté parkoviště. Jeho anonymní německý sedan stál vzadu ve třetím patře čumákem dopředu pro případ, že by Gabriel potřeboval z parkoviště rychle uniknout. Než Gabriel vklouzl za volant a nastartoval motor, jako vždy prohledal podvozek, zda na něm nejsou známky ukryté výbušniny. V rádiu rachtal jakýsi italský šlágr, jedna z těch pošetilých melodií, které si Chiara zpívala pokaždé, když měla za to, že ji nikdo neslyší. Gabriel přeladil na BBC, ale tam to bylo samé válečné zpravodajství, a tak rádio ztlumil. *Na válku bude času dost*, pomyslel si. Příštích několik týdnů existuje jen Caravaggio.

Tiberu přejel po mostě Ponte Cavour a vydal se do ulice Via Gregoriana. Na jejím opačném konci, blízko Španělských schodů, byl starý bezpečný byt Ústavu. Gabriel vmáčkl sedan do prázdného místa u obrubníku, vytáhl ze schránky v přístrojové desce berettu ráže devět milimetrů a vystoupil. Chladný noční vzduch voněl po smaženém česneku a trochu i po mokrém listí – vůně podzimního Říma, jež měla v sobě cosi, co Gabriela pokaždé nutilo myslet na smrt.

Prošel kolem vchodu budovy a kolem markýzy hotelu Hassler Villa Medici ke kostelu Nejsvětější Trojice. Když zjistil, že ho nikdo nesleduje, vrátil se po chvíli k bytovému domu. Ve vstupní hale skomírala jediná úsporná žárovka. Gabriel prošel osvětlenou oblastí a vystoupal po zšeřelém schodišti. Když vyšel na odpočívadlo druhého patra, zkameněl. Dveře bytu nebyly dovřené a zevnitř se ozývalo otevírání a zavírání šuplíků. Gabriel klidně vytáhl berettu, kterou měl v kříži za opaskem, a hlavní pomalu zatlačil do dveří. Vetřelce nejprve nikde neviděl. Pak se dveře je o pár centimetrů pootevřely a Gabriel spatřil Grahama Seymoura, jak stojí u kuchyňské linky s neotevřenou lahví bílého vína z Gavi v jedné a s vývrtkou v druhé ruce. Gabriel strčil pistoli do kapsy bundy a vstoupil. Vybavila se mu čtyři kouzelná slůvka.

Najděte si někoho jiného...

„Možná by ses toho měl ujmout ty, Gabrieli. Jinak si tu někdo nejspíš ublíží.“

Seymour mu přenechal láhev i vývrtku a opřel se o linku. Na sobě měl šedé flanelové kalhoty, sako se vzorem rybí kosti a modrou košili s dvojitými manžetami. Absence osobních asistentů a ochranky naznačovala, že do Říma přicestoval na falešný pas. A to nevěstilo nic dobrého. V utajení šéf MI6 cestoval, jen když měl vážný problém.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se Gabriel.

Seymour vylovil z kapsy kalhot klíč. Na klíči byla jednoduchá černá visačka, kterou si Úklid, oddělení Ústavu, jež bezpečné nemovitosti pořizovalo a spravovalo, tak zamiloval.

„Kde jsi ho vzal?“

„Včera mi ho dal v Londýně Uzi.“

„A kód alarmu? Ten ti dal nejspíš taky, co?“

Seymour mu odříkal osmimístné číslo.

„To je porušení protokolu Ústavu.“

„Objevily se polehčující okolnosti. A navíc,“ dodával Seymour, „po všech těch operacích, co jsme společně provedli, prakticky patřím do rodiny.“

„Jenže i členové rodiny klepou, než vejdou do pokoje.“

„Ty máš co říkat.“

Gabriel vytáhl z láhve korkovou zátku, nalil dvě sklenky a jednu podal Seymourovi. Angličan sklenku nepatrně pozvedl a prohlásil: „Na otcovství.“

„Připíjet na děti, které se ještě nenarodily, nosí smůlu, Grahame.“

„Tak na co se napijeme?“

Když Gabriel neodpověděl, přešel Seymour do obývacího pokoje. Z velkého okna odtud bylo vidět zvonici kostela i vrcholek Španělských schodů. Seymour tam chvíli stál a díval se přes hřebeny střech, jako by z terasy svého zámku obdivoval zvlněné pahorky venkovského panství. Graham Seymour se svými cínově šedivými vlasy a robustní bradou představoval archetyp britského úředníka – muže, kterého zplodili, vychovali a vzdělali k tomu, aby vedl. Byl pohledný, ale ne přesprášen, byl vysoký, ale nikterak výjimečně. V jiných lidech, obzvláště pak v Američanech, vyvolával pocit méněcennosti.

„Víš,“ řekl konečně, „když jsi v Římě, měl by sis vážně sehnat jiné bydlení. O tomhle bezpečném bytě ví celý svět, což znamená, že není bezpečný ani trochu.“

„Líbí se mi výhled.“

„A já chápu proč.“

Seymour se pohledem vrátil k šerem zastřeným střechám. Gabriel cítil, že Seymoura něco trápí. Ale Seymour se k tomu nakonec dostane. Vždycky se k tomu dostal.

„Slyšel jsem, že tvoje žena dnes odletěla,“ prohodil konečně.

„A o jaké důvěrné informace se s tebou šéf mojí rozvědky ještě podělil?“

„Zmínil se o nějakém obraze.“

„To není jen tak nějaký obraz, Grahame. To je ten...“

„Caravaggio,“ dokončil Seymour větu místo Gabriela. Potom se usmál a dodal: „Na hledání věcí máš talent, co?“

„To má být kompliment?“

„Asi ano.“

Seymour se napil. Gabriel se zeptal, proč Uzi Navot do Londýna přiletěl.

„Měl jistou informaci a chtěl, abych se na ni podíval. Musím přiznat,“ pokračoval Seymour, „že na člověka v jeho postavení měl docela dobrou náladu.“

„A v jakém je postavení?“

„Každý v téhle branži ví, že Uzi je na odchodu,“ odpověděl Seymour. „A zbude po něm hrozný binec. Celý Blízký východ je v plamenech a bude to o hodně horší, než se to začne zlepšovat.“

„Jenže Uzi ten binec nenadělal.“

„Ne,“ souhlasil Seymour, „za ten můžou Američani. Prezident a jeho poradci příliš spěchali, aby se s arabskými despoty rozešli. A teď prezident čelí světu, který zešílel, a vůbec netuší, co si s tím počít.“

„A kdybys mu měl radit ty, Grahame?“

„Řekl bych mu, ať ty tyrany přivede zpátky k životu. Fungovalo to předtím, bude to fungovat zase.“

„Rozbitý džbán neslepiš.“

„Co to znamená?“

„Starý řád je rozbitý a spravit už se nedá. A navíc,“ dodal Gabriel, „za bin Ládina a džihádisty vděčíme především jemu.“

„A až se ti džihádisté pokusí Izrael vypovědět z Domu islámu²“

„Vždyť už to zkoušejí, Grahame. A pokud sis nevšiml, Spojené království jim taky není moc sympatické. V tomhle jsme společně, ať se nám to líbí, nebo ne.“

Gabrielův blackberry zavibroval. Gabriel pohlédl na displej a zamračil se.

„Co se stalo?“ chtěl vědět Seymour.

² Dům islámu, *Dár al-islam*, je jeden ze dvou základních pojmů džihádu, tedy svaté války. Dům islámu je prostor, v němž se může svobodně šířit islámská víra. Protikladem je Dům války, *Dár al-harb*, což je prostor, v němž je islám potlačován. Názory islámských teologů na to, co je Dům islámu a Dům války se ale různí. Podle některých je Domem islámu pouze oblast, kde vládnou islámští vládcí a uplatňuje se islámské právo, *šaría*. Podle jiných je Domem islámu prostor, kde tato víra není diskriminovaná, jde tedy i o evropské země. Další názor říká, že Domem islámu je i území spravované nemuslimy, kde ovšem mají muslimové prostor řídit se islámským právem. Blízký východ a Palestina ovšem Domem islámu jsou podle všech kritérií. Poznámka redakce.

„Další průměr.“

„A jak dlouho tohle potrvá?“

„Nejspíš do chvíle, kdy se ho Hamás rozhodne porušit.“ Gabriel odložil blackberry na konferenční stůl a zvědavě se na Seymoura zadíval. „Chystal ses mi prozradit, co děláš v mém bytě.“

„Mám problém.“

„A jak se jmenuje?“

„Quinn,“ odpověděl Seymour. „Eamon Quinn.“

Gabriel jméno projel databází své paměti, žádnou shodu však nenašel. „Ir?“ zeptal se.

Seymour přikývl.

„Republikán?“

„Toho nejhoršího druhu.“

„O co jde?“

„Kdysi dávno jsem udělal chybu, a umírali lidé.“

„A mohl za to Quinn?“

„Quinn to celé spustil, ale zodpovědnost nakonec ležela na mně. To je na naší práci to krásné. Chyby se nám vždycky vrací, aby nás pronásledovaly, a všechny dluhy se nakonec platí.“ Seymour pozvedl ke Gabrielovi sklenku. „Co kdybychom si připili na tohle?“

Nebe hrozilo deštěm celé odpoledne. V půl jedenácté konečně prudká průtrž mračen nakrátko změnila ulici Via Gregoriana v benátský kanál. Graham Seymour stál u okna a sledoval, jak do terasy buší vypasené dešťové kapky, v myšlenkách se však ocitl v roce 1998, uprostřed léta plného nadějí. Sovětský svaz byl pouhou vzpomínkou. Evropské i americké ekonomice se skvěle dařilo. Džihádisty z al-Káidy se zabývaly jen oficiální zprávy a k smrti nudné semináře o budoucích hrozbách. „Sami sebe jsme přesvědčili, že jsme dorazili na konec dějin,“ vyprávěl Seymour. „V parlamentu se našli lidé, kteří se skutečně chystali MI5 i MI6 rozpustit a všechny nás upálit.“ Ohlédl se přes rameno. „Byly to dny vína a růží. Dny přeludů.“

„Pro mě ne, Grahame. Já byl tenkrát mimo branži.“

„Na to si vzpomínám.“ Seymour se od Gabriela odvrátil a pozoroval déšť bičující sklo. „Tehdy jsi žil v Cornwallu, že? V tom malém domku na břehu Helfordu. Tvoje první žena byla v psychiatrické léčebně ve Staffordu a ty jsi ji tam finančně podporoval restaurováním pláten pro Juliana Isherwooda. A pak tam byl ten kluk, co bydlel ve vedlejší domku. Jeho jméno si nevybavím.“

„Peel,“ řekl Gabriel. „Jmenoval se Timothy Peel.“

„Nu ano, mladý pán Peel. Nemohli jsme přijít na to, proč s ním trávíš tolik času. A pak nám došlo, že je přesně ve stejném věku jako tvůj syn, o kterého tě připravila ta bomba ve Vídni.“

„Myslel jsem, že mluvíme o tobě, Grahame.“

„Mluvíme,“ přikývl Seymour.

Potom Gabrielovi zcela zbytečně připomněl, že v létě roku 1998 v MI5 vedl oddělení pro boj s terorismem. A tudíž zodpovídal za ochranu britské domoviny před teroristy z Irské republikánské armády. Jenže známky naděje se objevovaly i v samotném Ulsteru, dějišti staletého střetu protestantů s katolíky. Severoirští voliči schválili mírové dohody z Velkého pátku a Prozatímní irská republikánská armáda podmínky příměří dodržovala. V ozbrojených bojích pokračovala jen Prává IRA, opoziční skupinka zastánců tvrdé linie. Vedl ji Michael McKevitt, bývalý hlavní zásobovač IRA. Politické křídlo, Hnutí za suverenitu třiceti dvou hrabství, vedla jeho manželka Bernadette Sandsová-McKevittová. Byla to sestra Bobbyho Sandse, příslušníka Prozatímní IRA, který zemřel roku 1981 ve věznici Maze na následky hladovky.

„A pak tu byl Eamon Quinn,“ vyprávěl Seymour. „Quinn plánoval akce. Quinn vyráběl bomby. A bohužel v tom byl dobrý. Moc dobrý.“

Domem otřáslo silné zahřmění. Seymour sebou mimoděk trhl a potom pokračoval.

„Quinn měl jisté nadání pro vyrábění velmi účinných náloží a jejich doručování vybraným cílům. Co však netušil,“ dodal Seymour, „bylo, že mu přes rameno kouká můj agent.“

„A jak dlouho jsi tam toho chlapa měl?“

„Mým agentem byla žena,“ odvětil Seymour. „A byla tam už od začátku.“

Seymour dál vyprávěl, jak se ukázalo, že řízení agentky a využívání jejích informací vyžaduje choulostivé balancování. Protože v organizaci stála tak vysoko, dostávala se často s předstihem k informacím o útocích, včetně cíle, času a velikosti nálože.

„Ale co jsme měli dělat?“ přemítal nahlas Seymour. „Útoky překazit, a agentku tím ohrozit? Nebo jim ponechat volnost a pokusit se zajistit, aby při nich nikdo nezahynul?“

„To druhé,“ prohlásil Gabriel.

„Teď promluvil opravdový špion.“

„Nejsme policajti, Grahame.“

„A díkybohu za to.“

Podle Seymoura tahle strategie většinou zabírala. Několik velkých náloží v autech zneškodnili a několik dalších explodovalo s minimálním počtem obětí, ačkoli v únoru 1998 jedna z nich prakticky srovnala se zemí hlavní ulici Portadownu, bašty lojalistů. Za půl roku agentka MI5 ohlásila, že skupina plánuje důležitý útok. Něco velkého, varovala je. Něco, co rozmetá mírový proces z Velkého pátku na kusy.

„Co jsme měli dělat?“ otázal se znovu Seymour.

Nebe za oknem roztrhl blesk. Seymour vyprázdnil sklenku a dopověděl Gabrielovi i zbytek.

Třináctého dubna 1998 večer se ze sídliště v irském Carricmacrossu ztratil vínový Vauxhall Cavalier s poznávací značkou 91 DL 2554. Odvezli ho na opuštěný statek poblíž hranice a namontovali mu falešné poznávací značky pro Severní Irsko. Potom do něj Quinn umístil bombu: téměř čtvrt metrického centu hnojiva, strojně obrobená hřídel plná vysoce účinné trhaviny, rozbuška, zdroj zamaskovaný v plastové krabičce na jídlo a spínač ukrytý v palubní přihrádce. Ráno v neděli 15. dubna s vozem přešel přes hranici do Omaghu a zaparkoval ho na Low Market Street před obchodním domem S. D. Kells.

„Quinn bombu samozřejmě nedoručoval sám,“ vykládal Seymour. „Jednoho chlapa měl v autě, další dva jeli před ním jako hlídka a jeden řídil únikové vozidlo. Domlouvali se mobilními telefony. A my poslouchali každé jejich slovo.“

„MI5?“

„Ne,“ odvětil Seymour. „Naše schopnost monitorovat telefonní hovory nepřesahovala hranice Spojeného království. Plán na útok v Omaghu vznikl v Irsku, a tak jsme se s prováděním odposlechů museli spoléhat na GCHQ.“

GCHQ, čili Government Communications Headquarters, byla britskou verzí NSA³. Ve 14.20 zachytila telefonát člověka, jehož hlas zněl jako hlas Eamona Quinna. Muž řekl čtyři slova: „Cihly jsou ve zdi.“ Z předchozích zkušeností MI5 věděla, že to znamená, že nálož je na místě. Dvanáct minut nato přijala ulsterská televize anonymní varovný telefonát. „Na hlavní ulici v Omaghu je bomba. Budova soudu, 230 kilo, výbuch za 30 minut.“ Královská ulsterská policie začala ulice v okolí omaghského soudu evakuovat a horečně hledat zmíněnou bombu. Jenže jí nedošlo, že hledá na špatném místě.

„To varování bylo nepřesné,“ hádal Gabriel.

Seymour pomalu přikývl. „Vauxhall nikde u soudu nebyl. Stál o pár set metrů dál na Lower Market Street. Když policie zahájila evakuaci, stahovala nevědomky lidi k bombě místo pryč od ní.“ Seymour se odmlčel a potom dodal: „Ale přesně to Quinn chtěl. Chtěl, aby lidé umírali, a tak auto úmyslně zaparkoval na nesprávném místě. Převezl svoji vlastní organizaci.“

Deset minut po třetí bomba explodovala. Zabila osmadvacet lidí, dvě stě dalších zranila. Byl to nejvražednější teroristický útok v dějinách celého konfliktu. A vzbudil tak silný odpor, že i Prává IRA pociťovala povinnost se omluvit. Mírový proces to nějakým zázrakem vydržel. Lidé v Severním Irsku už toho měli po třiceti letech plných krve a výbuchů konečně dost.

„A pak začali novináři a rodiny obětí klást nepřijemné otázky,“ vyprávěl Seymour. „Jak dokázala Prává IRA umístit bombu doprostřed Omaghu bez toho, aby se o tom policie a tajné služby dověděly? A proč nikoho nezatkli?“

„Co jste dělali?“

³ *National Security Agency*, Národní bezpečnostní agentura. Americká tajná služba, která se zabývá především sběrem informací a sledováním zahraniční komunikace. Poznámka redakce.

„To, co děláme vždycky. Semkli jsme se, spálili dokumentaci a čekali, až se ta bouře přežene.“

Seymour vstal, odnesl si sklenku do kuchyně a vytáhl z lednice láhev bílého z Gavi. „Nemáš tu něco silnějšího?“

„Jako co?“

„Něco tvrdého.“

„To bych radši pil aceton.“

„Aceton s kouskem citronu by mi teď možná stačil.“ Seymour si šplíchl do sklenky na palec vína a postavil láhev na pult.

„Co se s Quinnem po Omaghu stalo?“

„Vstoupil do soukromého sektoru. A začal působit na mezinárodní úrovni.“

„A co dělal?“

„Obvyklé věci,“ vysvětloval Seymour. „Ochrana grázlů a potentátů, kurzy výroby bomb pro revolucionáře a náboženské cvoky. Občas jsme ho zahlédli, ale většinou poletoval příliš nízko, než aby ho naše radary zachytily. A pak ho šéf iránské špionáže pozval do Teheránu, což byla chvíle, kdy se na scéně objevil bulvár Krále Saula.“

Seymour s cvaknutím otevřel zámky svého kufříku, vynadal z něj jediný list papíru, který položil na konferenční stolek. Gabriel se na dokument podíval a zamračil se.

„Další porušení protokolu Ústavu.“

„A jaké?“

„Přenášení důvěrné zprávy Ústavu v nezabezpečeném kufříku.“

Gabriel dokument zvedl a pustil se do čtení. Stálo tam, že iránská zpravodajská služba si drží Eamona Quinna, bývalého příslušníka Právě IRA a organizátora šokujícího teroristického útoku v Omaghu, aby pro ni vyvinul u silnice umístitelné nálože s vysokým smrtícím účinkem, které by využila proti britským a americkým jednotkám v Iráku. Podobnou službu poskytl stejný Eamon Quinn i Hizballáhu v Libanonu a Hamásu v pásmu Gazy. Navíc odcestoval do Jemenu, kde pomohl

al-Káidě z Arabského poloostrova⁴ sestrojit malou bombu v kapalném stavu, kterou by bylo možné propašovat do amerického tryskového letadla. V závěrečném odstavci zpráva tvrdila, že Eamon Quinn je jedním z nejnebezpečnějších mužů světa a je třeba ho okamžitě eliminovat.

„Měli jste Uziho nabídku využít.“

„Po bitvě je každý generál,“ odtušil Seymour. „Ale já bych byl s takovými výroky opatrnější. Koneckonců, Uzi by to nejspíš přidělil tobě.“

Gabriel dokument metodicky roztrhal na drobné útržky.

„To nestačí,“ upozornil ho Seymour.

„Já to pak zlikviduju.“

„Buď od té lásky a zlikviduj i Eamona Quinna, když už v tom budeš.“

Gabriel chvíli mlčel. „Moje dny v terénu už skončily,“ prohlásil nakonec. „Teď jsem jen úředník, Grahame, zrovna jako ty. A Severní Irsko navíc nikdy nebylo můj revír.“

„Tak to ti budeme muset nejspíš sehnat partnera. Něko-ho, kdo se tam vyzná. Něko-ho, kdo se bude moci vydávat za místního, když bude třeba. Něko-ho, kdo Eamona Quinna zná osobně.“ Seymour se odmlčel a potom pokračoval: „Neznáš náhodou někoho, kdo by tomu popisu odpovídal?“

„Ne,“ odvětil Gabriel ostře.

„Já ano,“ řekl Seymour. „Jenže je s ním trochu potíží.“

„Jaká?“

„Je mrtvý...,“ usmál se Seymour.

⁴ Dnes zřejmě nejnebezpečnější odnož této teroristické organizace, známá též jako AQAP (*Al-Qaeda in the Arabian Peninsula*). Poznámka redakce.

„... nebo není?“

Seymour vytáhl z kufříku dvě fotografie a jednu z nich položil na konferenční stůl. Fotografie zachycovala průměrně vysokého a stavěného muže procházejícího pasovou kontrolou na letišti v Heathrow.

„Poznáváš ho?“ zeptal se Seymour.

Gabriel nic neřekl.

„Pochopitelně jsi to ty.“ Seymour ukázal na časové údaje dole na fotografii. „Vyfotili to minulou zimu během té záležitosti s Madeline Hartovou. Proklouzl jsi do Británie bez oznámení a trochu jsi tu čmuchal.“

„Já tam byl, Grahame. Pamatuju si to docela dobře.“

„Tak to si možná taky vzpomeneš, že jsi své pátrání po Madeline Hartové zahájil na Korsice, což je logický výchozí bod, poněvadž tam zmizela. A krátce po svém příjezdu jsi zajel navštívit člověka jménem Anton Orsati. *Don* Orsati řídí nejmocnější klan organizovaných zločinců na ostrově – klan, jehož specializací jsou vraždy na objednávku. *Don* Orsati ti o jejich únosech poskytl cennou informaci. A taky ti dovolil, aby sis vypůjčil jeho nejlepšího zabijáka.“ Seymour se znovu usmál. „Nic ti to nepřipomíná?“

„Evidentně jste mě sledovali.“

„Z diskrétní vzdálenosti. Milenku britského premiéra jsi koneckonců hledal na mou žádost.“

„Nebyla to jen jeho milenka, Grahame. Byla to...“

„Tenhle korsický zabiják je zajímavý chlapík,“ přerušil ho Seymour. „Ve skutečnosti to není žádný Korsičan, i když jako Korsičan rozhodně mluví. Je to Angličan, bývalý příslušník SAS, který v lednu 1991 v západním Iráku zběhl po incidentu s palbou do vlastních řad. Britská armáda ho má za mrtvého. A to samé si bohužel myslí i jeho rodiče. Ale to už přece víš.“

Seymour položil na stolek druhou fotografii. Stejně jako ta první i ona zachycovala muže procházejícího letištěm Heathrow. Muž byl o něco vyšší než Gabriel, měl krátké plavé vlasy, kůži tmavou jako sedlovou useň a široká hranatá ramena.

„Tuhle udělali stejný den jako tu první, jen o pár minut později. Do země vstoupil tvůj přítel na falešný francouzský pas – jeden z těch několika, které má. V ten den vystupoval jako Adrien Leblanc. Ve skutečnosti se ale jmenuje...“

„To už stačí, Grahame.“

Seymour fotografie sebral a podal je Gabrielovi.

„Co s nimi mám dělat?“

„Nech si je jako památku na vaše přátelství.“

Gabriel fotografie přetrhl napůl a odložil je vedle rozcupované zprávy Úřadu. „Jak dlouho už o tom víte?“

„Britská tajná služba už léta slýchá klepy o Angličanovi, který v Evropě pracuje jako profesionální zabiják. Jeho jméno jsme zjistit nedokázali. A ani v těch nejdivočejších představách nás nenapadlo, že by to mohl být placený agent Ústavu.“

„To není žádný placený agent.“

„A jak bys ho popsal?“

„Jako starého nepřítele, ze kterého se stal přítel.“

„Nepřítele?“

„Kdysi si ho najalo konsorcium švýcarských bankéřů, aby mě zabil.“

„Tak to se považuj za šťastlivce,“ řekl Seymour. „Nedodržel podmínky smlouvy se Christopheru Kellerovi nepovede jen málokdy. Ve svém oboru je velmi dobrý.“

„On o tobě mluví taky moc hezky.“

Seymour chvíli seděl mlčky. Dole na ulici se zatím rozezněla a opět umlkla siréna. „Byli jsme si s Kellerem blízcí,“ pronesl nakonec. „Já s IRA bojoval z pohodlné kanceláře a Keller představoval hrot mého kopí. Dělal takové ty věci, co jsou třeba, aby Británie zůstala v bezpečí. A nakonec za to zaplatil strašlivou cenu.“

„Co ho s Quinnem spojuje?“

„Vyprávění téhle části příběhu nechám na Kellerovi. Nevím, jestli bych ti ji dokázal vyličit přesně.“

Poryv větru šlehl do oken deštěm. Světla v místnosti zablikala.

„Ještě jsem na nic nepřistoupil, Grahame.“

„Ale přistoupíš,“ řekl Seymour. „Jinak tvého přítele přivleču zpátky do Británie v poutech a předám ho vládě Jejího Veličenstva k trestnímu stíhání.“

„Na základě čeho?“

„Je to dezertér a profesionální zabiják. Však my už na něco přijdeme.“

Gabriel se jen usmál. „Plané výhrůžky by člověk tvého postavení vyslovovat neměl.“

„Taky to nedělám.“

„Christopher Keller toho ví o soukromém životě britského premiéra příliš, než aby ho britské úřady kdy postavily přes soud – za dezerci či cokoli jiného. A kromě toho,“ dodal Gabriel, „tuším, že s ním máš jiné plány.“

Seymour mlčel. Gabriel se zeptal: „Tak co máš ještě v tom svém kufříku?“

„Tlustou složku o životě a době Eamona Quinna.“

„A co chceš po nás?“

„Abyste udělali to, co jsme měli udělat už před lety. Stáhli ho co nejrychleji z oběhu. A když už v tom budete, zjistěte, kdo princezninu vraždu objednal a financoval.“

„Třeba se Quinn vrátil do boje.“

„Do boje za sjednocené Irsko?“ Seymour zavrtěl hlavou. „Tehle boj už skončil. Kdybych měl hádat, zabil ji na žádost

jednoho ze svých stálých klientů. A základní pravidlo, když přijde na vraždu, známe oba. Není podstatné, kdo střílí. Podstatné je, kdo kulku platí.“

Do oken udeřil další poryv větru. Světla nejprve trochu pohasla a pak úplně odumřela. Oba špioni seděli několik minut po tmě. Ani jeden z nich nepromluvil.

„Kdo to řekl?“ zeptal se nakonec Gabriel.

„Co?“

„To o té kulce.“

„Myslím, že Ambler.“

Rozhostilo se ticho.

„Mám teď jiné plány, Grahame.“

„Já vím.“

„Moje žena je těhotná. Hodně těhotná.“

„Tak to budeš muset pracovat rychle.“

„Předpokládám, že Uzi už to schválil.“

„S tím nápadem přišel on.“

„Připomeň mi, že mu mám dát nějaký svinský úkol, jakmile složím šéfovskou přísahu.“

Blesk ozářil Seymoura, křenicího se od ucha k uchu. Pak se tma vrátila.

„Myslím, že když jsem v kuchyni hledal vývrtku, zahlédl jsem tam pár svíček.“

„Já mám tmu rád,“ odvětil Gabriel. „Potmě se mi lépe myslí.“

„A o čem přemýšlíš?“

„Přemýšlím, co řeknu své ženě.“

„O ničem jiném?“

„Ale ano,“ přikývl Gabriel. „Zajímalo by mě, jak Quinn věděl, že princezna na té lodi bude.“

Hotel Savoy stál na nemoderním konci jedné z nejmodernějších berlínských ulic. Od vchodu se táhl rudý koberec a před fasádou stály pod rudými slunečníky rudé stolky. Včera odpoledne tu Keller zahlédl popíjet kávu jednoho slavného herce, když se ale Keller vynořil z hotelu dnes, bylo u stolečků prázdné. Nízko nad zemí visely olovené mraky a ze stromů podél chodníků rval poslední listí studený vítr. Krátký berlínský podzim byl na ústupu. Zakrátko přijde zima.

„Taxi, *monsieur*?“

„Ne, děkuju.“

Keller strčil zaměstnanci hotelu do ruky pětieurovou bankovku a vydal se po ulici. V hotelu se přihlásil pod falešným francouzským jménem – vedení hotelu žilo v domněnku, že je novinář na volné noze a píše o filmu – a zdržel se jedinou noc. Předešlou noc strávil v neokázalém hotelu Seifert a bezesnou noc předtím v depresivním penzionku Bella Berlin. Jednu věc měla všechna tři zařízení společnou – nacházela se v blízkosti hotelu Kempinski, který byl Kellerovým cílem. Keller se tam měl setkat s jistým člověkem z Libye, bývalým blízkým Kaddáfího spojencem, který po revoluci prchl se dvěma kufry plnými hotovosti a šperků do Francie. Dva miliony dolarů Libyjec investoval s párkem francouzských obchodníků, kteří mu slibovali značný zisk. Jenže oběma Francouzům se už spojení s Libyjcem začínalo zajídat. A také měli strach z pověsti o jeho násilnické minulosti. Říkalo se totiž, že Libyjec kdysi s oblibou zatloukal nepřátelům režimu do očí hřebíky.

Francouzští obchodníci se tedy obrátili s prosbou o pomoc na *dona* Antona Orsatiho, který zakázku přidělil svému neschopnějšímu zabijákovi. Keller musel přiznat, že se na splnění kontraktu těší. Nyní již zesnulého libyjského diktátora ani gaunery, kteří jeho režim drželi u moci, neměl nikdy v lásce. Ve svých táborech v poušti nechával Kaddáfí cvičit teroristy všeho druhu, včetně příslušníků Prozatímní irské republikánské armády. A také IRA dodával zbraně a trhaviny. Vážně, téměř všechno semtex použitý v náložích IRA dorazil přímo z Libye.

Keller přešel Kantstrasse a zamířil si to po sjezdu do podzemního parkoviště. Ve druhém patře garáže, v části netknuté bezpečnostními kamerami, stálo černé BMW, které mu tam nechal jeden člen Orsatiho organizace. V kufru našel pistoli značky Heckler & Koch ráže devět milimetrů s tlumičem a v palubní přihrádce byla karta, která otevře dveře každého hostinského pokoje hotelu Kempinski. Klíč byl zakoupen za cenu pěti tisíc eur od Gambijce pracujícího v hotelové prádelně. Gambijec muže z Orsatiho organizace ujistil, že karta bude použitelná ještě dalších osmačtyřicet hodin. Poté se kódy v rámci obvyklého postupu změnil a ochranka vydá všem nezbytným zaměstnancům univerzální klíče nové. Keller doufal, že Gambijec nelhal. Jinak budou mít v hotelové prádelně brzy volné místo.

Keller strčil pistoli i kartu do diplomatického kufříku. Potom si uložil do kufru BMW cestovní zavazadlo a po sjezdu se vydal zpět na ulici. Hotel Kempinski stál o sto metrů po Fasenenstrasse dál. Velký hotel s jásavými světly ve stylu Las Vegas nad celým vchodem a s kavárnou s výhledem na Kurfürstendamm ve stylu pařížském. V kavárně seděl u jednoho stolku Libyjec. Doprovázel ho muž kolem šedesátky a kdysi krásná žena s uhlově černými vlasy a tváří nalíčenou jako Kleopatru. Muž vypadal na starého kamaráda z Kaddáfího svity, žena působila udržovaně a velmi znuděně. Keller předpokládal, že patří k Libyjcovu příteli, poněvadž Libyjec měl rád ženy plavovlasé, s profesionálním přístupem a drahé.

Keller vešel do hotelu, vědom si skutečnosti, že ho teď pozoruje několik bezpečnostních kamer. Nevadilo mu to – měl tmavou paruku a falešné brýle s masivními obroučkami. Na výtah čekalo pět hostů hotelu – soudě podle jejich vzhledu právě dorazili. Keller je nechal nastoupit do první volné kabiny a potom vyjel sám do čtvrtého patra, s hlavou skloněnou tak, aby bezpečnostní kamera zřetelně nezachytila rysy jeho tváře. Když se dveře otevřely, vystoupil z kabiny s výrazem muže, který se netěší na návrat do prázdnoty dalšího z řady hotelových pokojů. Osamělá pokojská ho pozdravila ospalým kývnutím, jinak však chodba zela prázdnotou. Odemykací kartu měl teď v náprsní kapse převlečníku. Cestou k pokoji 518 ji vytáhl a zasunul do otvoru. Rozsvítilo se zelené světélko a elektronický zámek povolil. Gambijec se zířka dožije.

V pokoji se nedávno uklízelo. Zápach Libyjcovy otřesné kolínské však přetrvával. Keller se přesunul k oknu a vyhlédl na ulici. Libyjec stále seděl se svými dvěma společníky u stolu v kavárně, ačkoli žena už vypadala netrpělivě. Za tu dobu, co je Keller neviděl, jim odnesli talíře a přinesli kávu. Deset minut, odhadoval Keller. Možná méně.

Odvrátil se od okna a klidně prozkoumal pokoj. V hotelu Kempinski jej považovali za něco lepšího, ve skutečnosti byl ale pokoj úplně obyčejný: manželská postel, psací stůl, televizor, tmavomodré křeslo. Stěny byly dostatečně silné, aby utlumily jakékoli zvuky ze sousedních pokojů, ale ne dost na to, aby odolaly běžné kulce – byť by to byla kulka, která prošla lidským tělem. Kellerova zbraň byla tudíž nabita osmigramovými střelami s dutou špičkou, které se při výbuchu roztrhnou. Každá kulka, která zasáhne určený cíl, v něm také zůstane. Pokud by Keller z nějakého důvodu minul, což bylo nepravděpodobné, zabořila by se kulka s tupým úderem do zdi.

Keller se vrátil k oknu a zjistil, že Libyjec a jeho dva společníci už stojí. Muž kolem šedesátky mu potřásl rukou a kdy si krásná žena s uhlově černými vlasy toužebně pošilhávala po

nekonečné řadě exkluzivních obchodů lemujících ulici přezdívanou Ku'damm. Keller zatahl těžké závěsy, posadil se do tmavomodrého křesla a vytáhl z kufříku pistoli. Z chodby sem doléhalo skřípání vozíku pokojské. Pak vše ztichlo. Keller pohlédl na hodinky. *Pět minut*, pomyslel si. *Možná méně.*

Když noční přívoz vplouval do přístavu v Ajacciu, zářilo už nad Korsikou přívětivě slunce. Keller se vyhrnul s ostatními pasažéry z lodi a vydal se k parkovišti, kde nechal svůj staříčkový otlučený renault kombi. Okénka a kapota byly pokryty prachem. Keller jej považoval za špatné znamení. Vítr nazývaný *sirocco* prach se vši pravděpodobností přinesl ze severní Afriky. Keller se instinktivně dotkl malé ručky z červeného korálu, kterou měl zavěšenou na kožené šňůrce na krku. Korsičané věřili, že talisman dokáže odvrátit *occhju*, ďáblovu oko. Věřil tomu i Keller, ačkoli přítomnost prachu na jeho autě ráno poté, co Libyjce zabil, naznačovala, že se ho talismanu ochránit nepodařilo. Ve vesnici, kde Keller žil, byla stařena, která mu uměla vytáhnout zlo z těla. Keller se na setkání s ní netěšil, poněvadž stařena dokázala pohlédnout jak do minulosti, tak do budoucnosti. Patřila k těm několika málo lidem na ostrově, kteří věděli, co je Keller doopravdy zač. Zнала dlouhý seznam jeho hříchů a nepravostí a dokonce tvrdila, že zná čas a okolnosti jeho smrti. Ty mu ale odmítala prozradit. „To není má úloha,“ šeptávala mu ve svém svíčkami osvětleném přijímacím pokoji. „A navíc se tím celý příběh života zkaží, když se ví, jak skončí.“

Keller usedl za volant renaultu a vydal se podél rozeklaného západního pobřeží ostrova, s tyrkysově modrým mořem po pravici a s vysokými vrcholky vnitrozemí po levici. Aby mu uběhl čas, poslouchal zprávy v rádiu. O mrtvém Libyjci v luxusním berlínském hotelu tam nic nebylo. Keller pochyboval, že by Libyjcovo tělo už našli. Vraždu provedl v tichosti, a když z pokoje odcházel, pověsil na kliku cedulku Nerušit. Nakonec

se ale vedení hotelu Kempinski rozhodne na dveře zaklepat. A když nikdo nezareaguje, vstoupí do pokoje a objeví vážného hosta se dvěma dírami po kulce v srdci a tou třetí uprostřed čela. Vedení hotelu pochopitelně okamžitě přivolá policii a započne spěšné pátrání po tmavovlasém muži s knírem, kterého viděli do pokoje vstupovat. Podaří se jim vysledovat jeho pohyby bezprostředně po vraždě, v příšeří mezi stromy městského parku Tiergarten však stopa vychladne. Mužovu totožnost policie nezjistí. Část policistů si bude myslet, že to byl taky Libyjec jako jeho oběť, ale pár moudřejších veteránů začne zvažovat možnost, že je to týž skvěle placený profesionál, který v Evropě vraždí už mnoho let. A potom si nad tím umyjí ruce, protože vědí, že vraždy provedené profesionálními zabijáky se vyřeší jen zřídka.

Keller se držel pobřeží až do městečka Porto a potom odbočil do vnitrozemí. Byla neděle, na silnicích vládl klid a ve vesnicích v kopcích vyzváněly zvony. Uprostřed ostrova, nedaleko jeho nejvyššího bodu, leželo městečko Orsatiu. Stálo tu – nebo se to alespoň říkalo – už od dob Vandalů, kdy lidé z pobřeží hledali v kopcích bezpečí. Jako by se tu zastavil čas. Na ulicích si od rána do noci hrály děti, protože tu nežili žádní pedofilové. A nenašli byste tu ani žádné nelegální omamné látky, poněvadž žádný dealer by neriskoval, že prodejem drog v jejich městečku Orsatiovy rozzlobí. Nic zvláštního se tu nedělo a občas tu nebylo do čeho píchnout. Městečko však bylo čisté, krásné a bezpečné a zdálo se, že lidem, kteří tu žijí, stačí dobře se najíst, popít místního vína a trávit čas ve společnosti svých dětí a starců. Když byl Keller delší čas mimo Korsiku, vždy se mu po nich stýskalo. Oblékal se jako oni, mluvil korsickým nářečím jako oni, a když večer hrál s chlapy na náměstíčku *boules*, stejně znechuceně vrtěl hlavou pokaždé, když někdo promluvil francouzsky nebo nedejbože italsky. Kdysi mu lidé z městečka říkali „Angličan“. Teď byl prostě jen Christopher. Byl jedním z nich.

Starobylá usedlost klanu Orsatiových ležela hned za městečkem, v malém údolíčku plném olivovníků, které dávaly nejlepší olej na ostrově. U vchodu drželi hlídku dva ozbrojení hlídači. Když do brány zatočil Keller a vyrazil po dlouhé příjezdové cestě k vile, zdvořile se dotkli svých korsických čepic s kšiletem. Přední nádvoří stínila korsická borovice černá, ale v zahradě obehnané zdí zářilo jasné slunce na dlouhý stůl prostřený k tradičnímu nedělnímu obědu. Zatím u něj nikdo neseděl. Rodinný klan byl pořád ještě na bohoslužbě a *don*, který už do kostela ani nevstročil, byl nahoře ve své pracovně. Když Keller vstoupil, seděl *don* za velkým dubovým stolem a nahlížel od otevřené účetní knihy vázané v kůži. U ruky měl dekorativní láhev olivového oleje Orsati, který představoval legitimní byznys, jehož prostřednictvím *don* výnosy ze smrti propíral.

„Jak bylo v Berlíně?“ zeptal se, aniž zvedl oči.

„Zima,“ odpověděl Keller. „Ale bylo to plodné.“

„Nějaké komplikace?“

„Ne.“

Orsati se usmál. Víc než komplikace už mu vadili jenom Francouzi. Zavřel knihu a tmavýma očima spočinul na Kellerově tváři. *Don* Orsati měl na sobě jako obvykle sněhobílou košili, plandavé kalhoty ze světlé bavlny a kožené sandály, které vypadaly, jako by je pořídil na místním trhu, což byla pravda. Mohutný knír měl udržovaný a v hustých šedočerných vlasech na ježka se mu leskla brilantina. V neděli věnoval *don* svému zevnějšku pokaždé až přehnanou péči. V boha již nevěřil, trval však na tom, že se neděle bude světit dál. V den Páně se vyhýbal hrubému jazyku, snažil se myslet na dobré věci, a co bylo nejdůležitější, nedovoloval svým *taddunaghiu* naplňovat kontrakty. *Donovy* příkazy omezovaly dokonce i Kellera, kterého vychovali coby Angličana, a tudíž byl považován za kacíře. Nedávno musel strávit noc navíc ve Varšavě, protože mu *don* Orsati nedal svolení zabít cíl – jistého ruského mafiána – v den odpočinku.

„Naobědváš se s námi,“ prohlásil don.

„Děkuju vám, *done* Orsati,“ odvětil Keller formálně, „ale nerad bych obtěžoval.“

„Ty? A obtěžovat?“ mávl odmítavě rukou Korsičan.

„Jsem utahaný,“ vysvětloval Keller. „Ta plavba byla dost drsná.“

„Copak jsi na lodi nespál?“

„Zjevně jste už nějakou dobu trajektem nejel.“

Měl pravdu. Anton Orsati se jen málokdy vydával za dobře strážené zdi svého statku. Svět za ním přicházel se svými problémy a on je nechával zmizet – samozřejmě za značný poplatek. Teď vzal naditou obálku z konopného papíru a položil ji před Kellera.

„Co je to?“

„Považuj to za vánoční prémii.“

„Je říjen.“

Don pokrčil rameny. Keller nazdvihl chlopeň obálky a nahlédl dovnitř. Obálka byla napěchovaná svazečky stoeurovek. Keller ji zase zavřel a posunul ji doprostřed stolu.

„Tady na Korsice se odmítnutí daru považuje za nezdvořilost,“ zamračil se *don*.

„Ten dar není nutný.“

„Vezmi si ho, Christophere. Zasloužil sis ho.“

„Udělal jste ze mě boháče, *done* Orsati – většího boháče, než bych kdy považoval za možné.“

„Ale?“

Keller tiše seděl.

„Zavřenou pusou nechytíš mouchu, ale ani jídlo,“ zacitoval *don* ze své zdánlivě bezedné zásoby korsických rčení.

„Co tím myslíte?“

„Mluv, Christophere. Řekni mi, co tě trápí.“

Keller zíral na peníze a úmyslně se vyhýbal *donovu* pohledu.

„Nebaví tě práce?“

„V tom to není.“

„Možná by sis měl dát pauzu. Mohl by ses zaměřit na legální stránku našeho podnikání. Tam se dá také vydělat spousta peněz.“

„Olivový olej není řešení, *done* Orsati.“

„Takže nějaký problém máš.“

„To jsem neřekl.“

„Ani jsi nemusel.“ *Don* si pozorně Kellera prohlížel. „Když vytrhneš zub, *Christophere*, přestane bolet.“

„Pokud ovšem nemáte špatného zubaře.“

„Horší než špatný zubař je jen špatný přítel.“

„Lepší být sám,“ prohodil Keller filozoficky, „než mít špatné přátele.“

Don se usmál. „Jako Angličan ses možná narodil, *Christophere*, ale tvoje duše je duše *Korsičana*.“

Keller se zvedl. *Don* poslal obálku přes stůl.

„Určitě s námi nepoobědváš?“

„Mám něco v plánu.“

„Ať už je to cokoli,“ řekl *don*, „budeš s tím muset počkat.“

„Proč?“

„Máš návštěvu.“

Na její jméno se Keller ptát nemusel. Na světě byla jen hrstka lidí, kteří věděli, že je ještě naživu, a jen jediný člověk by se ho odvážil navštívit bez ohlášení.

„Kdy dorazil?“

„Včera večer,“ odvětil *don*.

„A co chce?“

„To mi říct nemohl.“ *Don* si Kellera zkoumavě prohlížel pozornýma psíma očima. „Zdá se mi to,“ zeptal se nakonec, „nebo se ti najednou zlepšila nálada?“

Keller odešel bez odpovědi. *Don* Orsati se za ním díval. Potom pohlédl na stůl a tiše zaklel. Angličan si zapomněl vzít obálku.

O své peníze se Christopher Keller staral vždy velmi pečlivě. Prací pro *dona* Antona Orsatiho vydělal podle svých propočtů přes dvacet milionů dolarů a prozíravým investováním ohromně zbohatl. Podstatnou část jmění držel v ženevských a curyšských bankách, účty měl ale i v Monaku, Lichtenštejnsku, Bruselu, Hongkongu a na Kajmanských ostrovech. Trochu peněz si nechával dokonce i v jedné londýnské bance s dobrou pověstí. Jeho britský *account manager* věřil, že Keller je samotářský obyvatel Korsiky, který ostrov, podobně jako *don* Orsati, jen zřídka kdy opouští. Téhož názoru byla i francouzská vláda. Keller platil daně ze svých legálních investic a obстоjného platu, který dostával od společnosti Orsati Olive Oil, kde zastával post obchodního ředitele pro střední Evropu. Volil ve francouzských volbách, přispíval francouzských charitám, fandil francouzským týmům a příležitostně byl nucen využít služeb francouzského zdravotního systému. Nikdy ho neobvinili z žádného zločinu, což byl na muže z jihu pozoruhodný výkon, a řidičské záznamy měl bez poskvrnky. Christopher Keller byl ve všech ohledech – s jednou podstatnou výjimkou – příkladný občan.

Coby zkušený lyžař a horolezec již nějakou dobu sháněl chatu ve francouzských Alpách. V současnosti se ale staral o jedinou nemovitost: nevelkou vilku ležící ob jedno údolí od údolí Orsatiových. Vilka měla žlutohnědou fasádu, střechu z červených tašek, veliký modrý bazén a prostornou terasu, na kterou ráno svítlo slunce a odpoledne ji stínily borovice.

Velké místnosti uvnitř byly vybaveny pohodlným nábytkem, přikrytým bílými, béžovými a vybledle žlutými přehozy. Byla tu spousta polic plných vážných knih – Keller krátce studoval v Cambridgi dějiny vojenství a byl nenasytným čtenářem knih o politice a problémech současnosti – a na stěnách visela neokázalá kolekce pláten modernistů a impresionistů. Nejcenější prací byla malá krajinka od Moneta, kterou Keller přes prostředníka zakoupil v pařížské aukční síni Christie's. Teď před ní stál Gabriel, rukou si podepíral bradu a hlavu nakláněl k rameni. Olízl si špičku ukazováku, přešel jím po plátně a zvolna zavrtěl hlavou.

„Co se vám nezdá?“ zeptal se Angličan.

„Je pokrytý povrchovou špínou. Vážně byste mě měl nechat, ať vám ho vyčistím. Zabere to jen...“

„Mně se líbí, jak je.“

Gabriel si otřel ukazovák o džínsy a otočil se ke Kellerovi čelem. Angličan byl o deset let mladší, o deset centimetrů vyšší a o více než deset kilogramů těžší, zvláště v ramenou a na rukou, kde nosil smrtonosné množství dobře vyřýsované síly a hmoty. Krátké vlasy mu moře odbarvilo na blond a kůži dodalo slunce velmi tmavý odstín. Měl zářivě modré oči, hranaté lícni kosti a širokou bradu s ostrým důlkem uprostřed. Jeho ústa jako by neznala nic než sarkastický úsměv. Keller byl muž bez loajality, strachu či morálky, pokud se ovšem nejednalo o otázku přátelství a lásky. Žil podle vlastních pravidel a zatím se mu dařilo vyhrávat.

„Myslel jsem, že máte být v Římě,“ řekl.

„To jsem měl,“ přisvědčil Gabriel. „Jenže se tam zastavil Graham Seymour. Chtěl mi něco ukázat.“

„A co to bylo?“

„Fotografie člověka, který procházel letištěm na Heathrow.“

Kellerův úsměv zmizel a modré oči se přimhouřily. „Kolik toho ví?“

„Všechno, Christophere.“

„Hrozí mi nebezpečí?“

„To záleží na tom.“

„Na čem?“

„Jestli pro něj uděláte jednu prácičku.“

„A co chce?“

„To, co vám jde nejlépe,“ usmál se Gabriel.

Nad Kellerovou venkovní terasou ještě panovalo slunce. Oba muži seděli v pohodlných zahradních křeslech a mezi sebou měli stolek z kovaného železa. Na stolku ležela tlustá složka Grahama Seymoura zabývající se profesionálními úspěchy jistého Eamona Quinna. Keller ji ještě neotevřel a dokonce se na ni ani nepodíval. Fascinovaně naslouchal Gabrielovu líčení Quinnovy role při vraždě princezny.

Když Gabriel skončil, zvedl Keller fotografii, která zaznamenala jeho nedávný průchod letištěm na Heathrow. „Dal jste mi slovo,“ řekl. „Přísahal jste, že Grahamovi nikdy neprozradíte, že spolupracujeme.“

„To jsem ani nemusel. Už to věděl.“

„Jak?“

Gabriel mu to vysvětlil.

„Ten zatracený lišák,“ zavrčel Keller.

„Je to Brit,“ odvětil Gabriel. „Má to vrozené.“

Keller si Gabriela chvíli pozorně prohlížel. „Je zvláštní,“ prohodil, „že vás ta situace zřejmě nijak zvlášť neznepokojuje.“

„Nabízí vám zajímavou příležitost, Christophere.“

Za hřebenem údolí vyzváněl kostelní zvon poledne. Keller odložil fotografii na složku a zapálil si cigaretu.

„Je to nutné?“ zeptal se Gabriel a rukou odháněl kouř.

„Mám snad jinou možnost?“

„Můžete přestat kouřit a přidat si pár let života.“

„S tím Grahamem,“ upřesnil popuzeně Keller.

„Nejspíš byste mohl zůstat tady na Korsice a doufat, že se nerozhodne, že na vás upozorní Francouze.“